

Lord Ruster

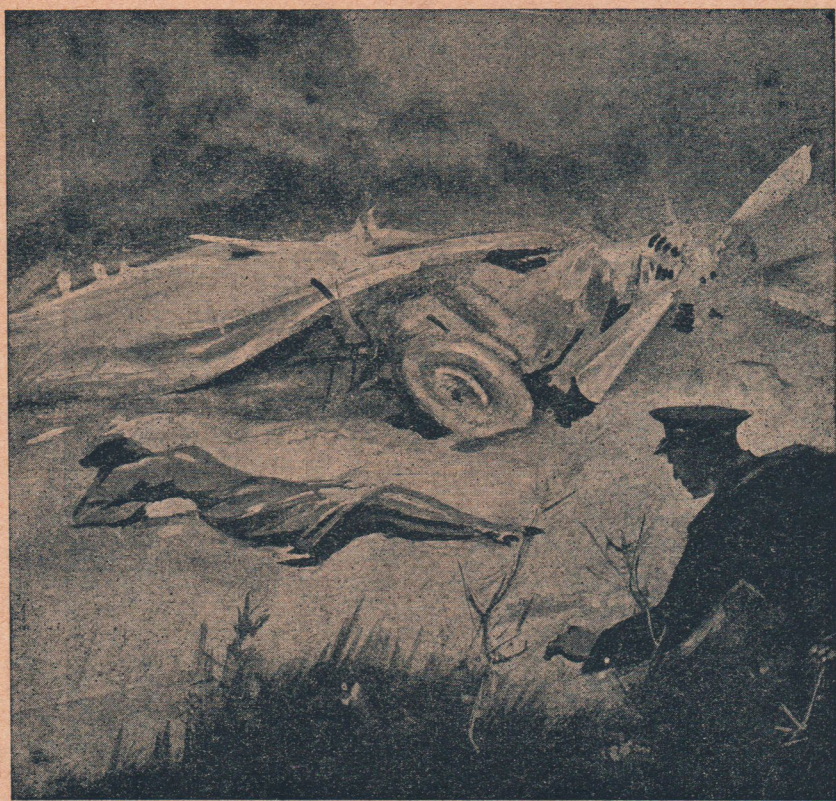
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HARD TEGEN HARD

N° 2702

WEKELIJKE AFLEVERING

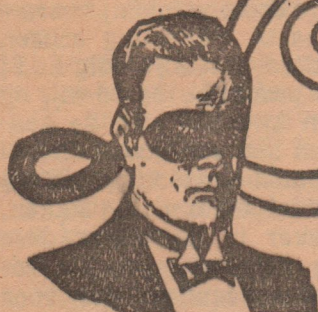
40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HARD TEGEN HARD

HOOFDSTUK I

WAT RAFFLES NAAR AMERIKA BRACHT

Omstreeks drie uur in de middag vloog een vliegtuig met een razende vaart over de huizenzee van New York, in een zuid-westelijke richting, maar op zo'n grote hoogte, dat het zelfs voor de bewoners van de bovenste verdiepingen van de hoogste wolkenkrabbers moeilijk zou zijn geweest de machine met het blote oog te onderscheiden.

Zo was het ook niet mogelijk te oordelen over de werkelijke snelheid van het toestel, die inderdaad alles

sloeg, wat men tot dusverre op dit gebied, tenminste wat kleine particuliere toestellen betreft, gezien had.

Slechts enkelen, die hun vak door en door kenden, en die de snelheid van vliegmachines, zelfs op grote afstand konden taxeren, zouden tot hun verbazing hebben geconstateerd, dat het kleine stipje daar boven New York zich verplaatste met een fabelachtige snelheid.

Het vliegtuig zette dus koers in zuid-westelijke richting, en zodra

het niet meer boven New York vloog, minderde het aanzienlijk zijn vaart en daalde tegelijkertijd.

Rechts strekte zich nu de Oceaan uit, onvergetelijk mooi onder de stralen van een vroege lentezon, links waren bossen, vlakten, heuvels en dalen zichtbaar, maar ook ontelbare fabriekschoorstenen, waaruit dikke rookwolken omhoog stegen.

De machine had een hoogte van ongeveer duizend meter bereikt, en hoewel de snelheid nog altijd zeer groot was, was die nu toch zeker nog geen vierhonderd kilometer.

De piloot, die vooraan in de gemakkelijke ingerichte cockpit zat, zocht nu de kust op en volgde deze over een lengte van enige kilometers.

De lucht was zo helder, dat men enorm ver kon zien, en met behulp van een kijker zou men op zijn minst een half dozijn van die druk bezochte badplaatsen kunnen ontdekken.

En steeds scheen het glinsterende dubbelspoor van de elektrische trein, die al deze badplaatsen onderling en met New York verbond, de vlieger te vergezellen.

Soms schoot een van die treinen onder de machine door, maar alleen wanneer men er een tegemoet vloog, want geen enkele van die wagens, hoe hard zij ook reden, was in staat, het vliegtuig bij te houden, laat staan het in te halen.

Dicht bij een van deze badplaatsen, die nu nog totaal verlaten waren, en in de winterslaap verzonken schenen, liet de piloot de machine nog meer dalen tot op een hoogte van vijfhonderd meter, en cirkelde daar enige tijd rond, als om naar een gunstige landingsplaats uit te zien.

Die was nu niet zo moeilijk te vinden, wanneer men zich tot 't strand

bepaalde, want dit was zo vlak als een kolfbaan en breed genoeg om desnoods twintig toestellen naast elkaar te laten landen.

Maar het strand scheen de piloot niet aan te trekken, want hij koerste meer landwaarts. Plotseling scheen hij te ontdekken, wat hij nodig had; het was een prachtige boerderij, op ongeveer een kwartier van de badplaats gelegen aan een goede straatweg, met bomen omzoomd, die nu nog hun kale takken omhoog staken, maar die zeker in de zomer deze weg zouden beschaduwden, en tot een aangename wandelplaats voor de badgasten zouden maken.

Nauwelijks had de piloot een en ander opgemerkt of hij liet het toestel als het ware omlaag duikelen, en liet het daarop in een spiraal met afgezette motor dalen, waarna het vliegtuig zich op het nog schrale gras van de weide neerzette.

De landing vond plaats op nauwelijks honderd passen van de grote boerderij, en dadelijk kwam er een hele zwerm mensen uit het huis te voorschijn, aangevoerd door een jong meisje, met goudblond haar in twee lange vlechten achter haar aan wapperende en die waarschijnlijk aan een ongeluk hadden gedacht.

Intussen waren de vliegers uitgestapt.

Het bleken er drie te zijn en droegen zware overals, die zij net uitdeden, toen het groepje mensen de machine omringde, en de drie mannen verbaasd en ook wel wat verschrikt aanstaarden.

— Kunnen wij u van dienst zijn, mijnheer? vroeg het jonge meisje, dat naar voren was gekomen, en terwijl zij zich wendde tot een van de vliegers, een rijzig, krachtig gebouwd man, van wiens gezicht nu nog weinig te zien was, door de geweldige vliegbril, die met bont omzoomd was en het gezicht voor een

groot deel bedekte.

De aangesprokene nam zijn bril af, en vertoonde nu een fijnbesneden, krachtig getekend gezicht, waarin twee grijze ogen met door-dringende, stoutmoedige blik schitterden.

Hij keek het knappe jonge meisje even aan en gaf toen ten antwoord :

— U drijft de vergevensgezindheid ten top, Miss. Wij komen hier ongevraagd op uw land neerstrijken, en u vraagt waarmee u ons van dienst kunt zijn.

— O, het heeft niets te betekenen, riep het meisje met een vrolijk lachje uit. Aan het gras valt niet veel te bederven. Wij dachten eigenlijk dat er een ongeluk met het toestel gebeurde, omdat het zo snel en onverwacht daalde. Er is toch niets aan gebroken ?

— Nee, Miss, antwoordde de ander glimlachend. Er is niets gebroken en toch zou ik u graag om uw toestemming willen vragen, mijn machine hier ergens te mogen laten, want ik veronderstel, dat ik het voorrecht heb het woord te richten tot de liefthallige dochter van de eigenaar of de pachter van de hoeve daar ?

— Ja, mijnheer, ik ben Mary Cooper, en mijn vader is de eigenaar van de boerderij ; alles wat u hier in het rond ziet, is van hem. En wat het bewaren van uw machine betreft, ik denk wel, dat dat zal gaan, want ik zie, dat zij niet heel groot is, en er staat wel hier of daar een schuur leeg.

— Dat gebouwtje hoeft zelfs niet groot te zijn, Miss Cooper, want als het nodig is, kan ik heel gemakkelijk de vleugels van het toestel verwijderen, zodat ik aan een grote auto-garage al genoeg zou hebben. Ik hoef u zeker niet te zeggen, dat ik graag bereid ben uw vader schade-loos te stellen voor de moeite, die

ik hem veroorzaak.

— Daar spreken wij later wel over, mijnheer...

Het meisje voltooide de zin niet, maar keek de reiziger vragend aan.

— Ik ben graaf Palmhurst, Miss, antwoordde deze. Ik vertoef sedert enige maanden in Amerika, ik wil er meer van zien dan met een auto of met een trein mogelijk is, daarom heb ik mij mijn vliegtuig laten sturen, en nu toer ik hier maar wat boven uw mooie land rond. Nu echter roepen mij ernstige zaken naar New York, en daar ik mijn toestel steeds bij de hand wil hebben, zocht ik naar een goede gelegenheid in de buurt van de stad, om haar onderdak te brengen.

— Dan hoeft u zich niet verder bezorgd te maken, graaf, antwoordde Mary Cooper. U kunt uw toestel gerust bij ons laten, het zal hier even veilig zijn als alles wat van ons zelf is.

— Dan is alles prima in orde, Miss, en ik heb niets anders te doen, dan u te vragen, hoe de badplaats heet, die op een kwartier afstand van hier ligt.

— Wel graaf, dat is Ceder Kreek, 's zomers een van de meest bezochte badplaatsen ten zuiden van New York. Met de trein kunt u de stad in ongeveer een uur bereiken. En nu zullen wij eerst uw machine eens veilig gaan opbergen, als u het goed vindt. Komt, mannen, helpt eens een handje.

Dit laatste werd gezegd tegen een dozijn veldarbeiders, die eveneens nieuwsgierig waren komen toelopen.

En nu zette de stoet zich in beweging.

Voorop liep het jonge meisje met de handen op de rug en opkijkend naar de Engelse graaf, die kalm naast haar stapte, een sigaret rokend en met zijn muts in de handen, zodat de wind met zijn haren stoei-

de, die aan de slapen heel even begonnen te grijzen.

Daarna kwamen enige dienstmeisjes en vervolgens de machine, geduwd en getrokken door een half dozijn veldarbeiders, onder de aanwijzingen van een van de drie reizigers, een herculisch gebouwd man, die er uitzag, alsof hij in staat was het vliegtuig desnoods helemaal alleen voort te duwen.

Tien minuten later was het toestel veilig ondergebracht in een loods, voorzien van dubbele deuren, waarin het precies bleek te passen, maar niet dan nadat men er de vleugels van had losgemaakt en tegen de zijwanden had geplaatst.

Graaf Palmhurst klom vervolgens op de machine, scheen iets te doen, waarbij hij een Engelse sleutel en een schroevendraaier nodig had, klauterde daarna weer naar beneden en wendde zich toen tot het meisje met de opmerking:

— Nu heb ik u niets anders meer te vragen, Miss, dan toestemming om ons in deze loods even te mogen verkleden, met de kleren, die ik aan boord heb, en u te danken voor uw bereidwilligheid, om mijn machine te bewaren.

— Dat is toegestaan, graaf, riep Mary Cooper uit, terwijl zij hem de kleine gebruinde hand toestak, om daarna weg te lopen, nadat zij aan de reiziger de sleutel van de loods had gegeven.

Deze wachtte tot er niemand in de omgeving meer te zien was, keek toen de reus en zijn tweede metgezel, een jongeman met een vrolijk, rond gezicht en blauwe ogen met een zonderlinge glimlach aan en zei:

— Daar zijn wij.

— Ja, op vijftig kilometer afstand van New York, nadat wij tien uren geleden bij Londen opstegen, antwoordde de jongeman. En waar-

voor? Voor niets, wij kwamen net een half uur te laat en op dit ogenblik heeft je doodsvijand, Erle Wilson, de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel, zich al opgelost in de misdadigerswereld van New York.

John Raffles, want graaf Palmhurst was inderdaad niemand anders dan de befaamde Gentleman-Inbreker, antwoordde niet direkt, maar stond in diep gepeins verzonken, terwijl hij langzaam zijn zware pelsjekker uittrok.

Toen zei hij:

— Het is waar, onze overtocht is in zoverre vruchteloos geweest, dat wij net New York bereikten, toen de stoombarkas de reizigers van de « Mauretania » van Ellis Island naar New York overbracht, van hetzelfde schip, waarmee die schurk van een Wilson de vlucht nam, juist toen wij op het punt stonden, eindelijk de politie op het spoor te brengen van de gevaarlijke misdadiger, die er in vele tientallen jaren geleefd heeft.

— Hij had allang aan de galg moeten bengelen, Mylord, liet de zware stem zich horen van de reusachtige metgezel van Raffles.

— Ik ben het volkomen met je eens, James, antwoordde Raffles droogjes. En dat zou hij ook al gedaan hebben, als men hem maar te pakken had kunnen krijgen. Maar al weken lang voer ik strijd met deze man, met die sluwe aanvoerder van de grootste misdadigersorganisatie, die ik ken en in die betrekkelijke korte tijd is hij mij al herhaalde malen ontsnapt.

— En daarbij hebt jij zelf, Edward, ettelijke keren in gevaar verkeerd door de ellendeling te worden vermoord, en alles wel beschouwd, heb je het alleen aan Ella Manoury te danken, dat je nu nog leeft.

— Dat zal ik ook nooit vergeten,

Charles, wees daar maar zeker van, antwoordde Raffles kortaf.

In een lange reeks gevaarlijke avonturen had Raffles zich met deze nieuwe tegenstander gemeten, en het was al heel gauw gebleken, dat de Gentleman-Dief en Erle Wilson, wat sluwheid en dapperheid betreft, aan elkaar gewaagd waren.

Maar een ding had Raffles op zijn gevreesde vijand voor, van Erle Wilson was de identiteit bekend, zijn signalement was nu over de hele wereld verspreid, en van zijn vermommingskunst had Raffles geen grote dunk, terwijl hijzelf voor zijn vijand een raadselachtig wezen moest zijn, achter wiens ware naam of verblijfplaats Erle Wilson maar niet kon komen.

Raffles had tenslotte de voormalige minnares van Wilson aan diens invloed weten te onttrekken, en deze vrouw was het geweest, die hem had verteld, dat Wilson naar Amerika de wijk had genomen, om zich aan de wrekende hand van de Engelse justitie te onttrekken en zich te voegen

bij zijn collega's in Amerika, waar het zeker lang niet zo gemakkelijk zou zijn, hem terug te vinden.

Helaas, had de jonge, ongelukkige vrouw Raffles deze mededeling pas kunnen doen, nadat er al zes dagen verstreken waren sedert het vertrek van de « Mauretania », waarmee de Meester naar New York was vertrokken, en hoewel Raffles zich gehaast had de politie te waarschuwen, die draadloos verbinding had proberen te krijgen met de « Mauretania », was hij er op deze manier niet in geslaagd de misdadiger onschadelijk te maken, daar op de een of andere geheimzinnige manier de radio op het schip defekt was, en er bleef nu niets anders over, dan in allerijl met de snelle vliegmachine, die aan het schrandere brein van Raffles ontsproten was, de « Mauretania » na te gaan.

Wij zagen al met welke uitslag. De machine bereikte New York een uur te laat, juist toen de reizigers aan wal waren gebracht.

HOOFDSTUK II

DE JACHT BEGINT

Ongeveer een half uur nadat de machine op de grasvlakte was neergestreken, verlieten John Raffles, Charles Brand en James Henderson, de trouwe chauffeur, een man van ontzaglijke lichaamskracht, de loods, waar de machine was ondergebracht en waarvan Raffles de deur zorgvuldig sloot.

De drie mannen hadden hun zware vliegkleden verwisseld tegen een ander kostuum, en de gewaande graaf Palmhurst zag er nu ook in-

derdaad uit als een Engelse graaf, die over een heel groot vermogen te beschikken heeft en die in gezelschap van zijn sekretaris en zijn bediende voor zijn genoeg reist.

Henderson droeg een grote tas, de sekretaris een kleiner en mijnheer de graaf droeg natuurlijk helemaal niets.

Het drietal bereikte al gauw de brede straatweg, die naar Cedar Creek liep, en nam daar een van de elektrische treinen, die meestal uit

twee motorwagens bestaan, en die nu om het half uur reden, ofschoon zij in de drukke seizoentijd iedere vijf minuten van en naar New York zouden vertrekken.

Een uur later hadden zij de wereldstad bereikt, en voor het station namen zij een taxi, die hen naar het Park Sheraton-Hotel bracht.

Het reisseizoen zou pas over een maand aanbreken, en zo viel het hen niet al te moeilijk een paar kamers op de eerste verdieping van het geweldig grote, weelderig ingerichte hotel te krijgen.

Het liep al naar dinertijd, en een half uur later zaten Raffles en Brand tegenover elkaar in de grote eetzaal aan een tafeltje voor twee personen.

Nadat de kellner, die de bestelling had opgenomen, zich weer verwijderd had, begon Raffles :

— Ik hoef je natuurlijk niet te zeggen, Charles, dat ik er niet aan denk, direkt weer rechtsomkeer te maken, zonder zelfs een poging te hebben gedaan, het spoor terug te vinden van de man, die mij naar het leven staat, die zeker geen sekonde zou aarzelen, mij te doden, als hij er maar de gelegenheid voor had, en overtuigd was, dat hij John Raffles weer in handen had gekregen.

— Ik begrijp, wat je bezielt, Edward, en toch ben ik bang, dat het onbegonnen werk is, Wilson in deze wereldstad terug te vinden.

— Niets is onmogelijk, Charles. Je kunt toch niet vergeten zijn, dat het mij hier ongeveer een jaar geleden, in dezelfde stad gelukt is, het raadsel op te lossen van de Moloch, de aanvoerder van de bende van het Kwade Oog. De politie zat toen met de handen in het haar, zoals je je wel zult herinneren, niemand had er het flauwste idee van, wie die geheimzinnige Moloch toch wel kon zijn, en desondanks hebben wij het

ontdekt.

— Jij, Edward, jij alleen, weerde Brand af. Wij waren alleen maar je werktuigen, Henderson en ik, maar jij was het brein, jij was de man, die tenslotte de Moloch ontmaskerde, de hele deftige wereld van New York versteld deed staan, toen je onomstotelijk bewees, dat niemand anders dan de neef van de staalkoning Peter Vandijke de langgezochte aanvoerder was, en tenslotte de bende van het Kwade Oog vernietigd hebt.

— Wat dit laatste betreft, Charles, nee, ik vrees, dat dit niet zo is. Hoe zou men ook een bende kunnen vernietigen, wanneer men niet alle leden voor hun leven in de gevangenis opsluit, of hen opknoopt, of op de elektrische stoel zet? Al waren er maar twee over gebleven, dan zouden die voldoende zijn geweest, om de kern te vormen van een nieuwe bende misdadigers, die al heel snel in macht zou zijn toegenomen. Het is je natuurlijk evenmin als mij ontgaan, dat in de laatste weken tot zelfs de Europese bladen weer vol staan met berichten over talloze misdaden, die hier in New York op klaarlichte dag soms worden gepleegd, en die voor het merendeel met moord gepaard gaan. Welnu, ik voor mij ben er vast van overtuigd, dat hier opnieuw een duistere macht aan het werk is.

— Geloof je werkelijk? riep Charles verschrikt uit.

— Ik ben er vast van overtuigd.

— Maar ik heb toch nergens gelezen, dat de schurken als het ware hun visitekaartje achter laten in de vorm van een papiertje, waarop het Kwade Oog stond afgebeeld, of dat zij hun slachtoffers van te voren waarschuwden, door middel van briefjes, die met zo een zelfde embleem waren ondertekend.

— Ik zeg niet, dat het juist het Kwade Oog moet zijn; er is mis-

schien wel een nieuwe misdadigersorganisatie in het leven geroepen. Zij werkt trouwens blijkbaar nog niet lang, en niemand kan zeggen of die nieuwe bende niet even gevaarlijk zal worden als diegene, die wij hier met zo'n sukses bestreden hebben. Hoe het ook zij, wij zijn hier nu eenmaal, en ik zal niet rusten, voor ik weer een spoor van die bandiet heb gevonden.

— Het zal moeilijk zijn, Edward, wij zijn hier niet in Londen, en wij hebben hier lang niet zoveel gemakkelijke gelegenheden om ons te vermommen, zonder dat het gemerkt wordt.

— Dat zal je wel meevallen, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Onder in het vliegtuig heb ik onlangs door Henderson een geheime bergplaats laten maken, en deze bevat op het ogenblik voor elk van ons een drietal vermommingskleden, pruiken en baarden. Ik geef toe, dat het niet veel is, maar het is toch misschien voldoende om ons van dienst te kunnen zijn.

— Maar dan zouden wij telkens naar de machine terug moeten, riep Brand uit.

— Niet nodig, Henderson heeft al die dingen in zijn geweldig grote koffer bij zich.

— Wanneer wil je met je onderzoek beginnen?

— Zo snel mogelijk, vanavond nog.

— Maar wij hebben totaal geen aanknopingspunten, Edward, vervolgde Brand. Wij tasten volkomen in het duister en ik voor mij kan echt niet inzien, hoe wij er in deze reusachtige stad in moeten slagen, het spoor van Wilson terug te vinden.

— Als wij geen aanknopingspunten hebben, Charles, hernam Raffles bedaard, dan zullen wij ze maken. Je zult je wel herinneren, dat enige

jaren geleden professor Shydrift, die toen de Meester was van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een heel handig middel toepaste, om te ontdekken, wie toch wel die langgezochte Raffles, de Gentleman-Inbreker kon zijn. Hij liet berichten publiceren over een schatrijke vreemdeling, voorzien van een schat aan juwelen, die naar Londen zou komen, dit alles in de verwachting, dat Raffles zeer beslist zijn krachten zou gaan beproeven op de brandkast van die veel te rijke sinjeur. Daarin had hij goed gezien, want gezegde Raffles liep blindelings in de val, die men zo handig voor hem had opgezet. De rijkaard was een medeplichtige van de bende, en het scheelde toen maar een haar, of er was voorgoed een einde gemaakt aan mijn avontuurlijke loopbaan. Welnu, niets liet ons, iets dergelijks hier toe te passen, rekening houdende met de veranderde omstandigheden.

— Het idee is in principe niet kwaad, ik begrijp alleen maar niet, hoe het in de praktijk kan worden toegepast.

— Dat is het geringste bezwaar. Er zijn middelen in overvloed. Wilson, of in ieder geval een van zijn bendeleden, moet hier op ons spoor worden gebracht, maar daarbij zullen wij niettemin aan de winnende hand zijn, daar wij hen lokken en hun bewegingen kunnen volgen.

— Denk je, dat Wilson hier in die korte tijd al aansluiting gevonden kan hebben bij de misdadigers, die nu New York onveilig maken?

— Nu misschien nog niet, maar het zal toch zeker niet langer duren dan een paar dagen op zijn hoogst.

— Als de politie hier er in zou slagen, Wilson in handen te krijgen, zou de Amerikaanse regering hem dan uitleveren?

— Zonder de minste twijfel.

— Dan hoop ik alleen maar, dat de politie hier er wat haast achter zet, antwoordde Brand droogjes.

— Daarvoor zou het op de eerste plaats nodig zijn, dat zij weet, dat Wilson hier is, zei Raffles glimlachend.

— Maar dat weet zij nu al, meende Brand. Jij hebt zelf daarvoor gezorgd.

— Op welke manier dan, als ik vragen mag?

— Maar jij hebt toch de politie te Londen telefonisch op de hoogte gesteld van de vlucht van Wilson en zelfs de naam van het schip genoemd, waarmee hij vertrokken was, vijf dagen tevoren.

— Je hebt gelijk, Charles, dat vergat ik. Weliswaar was die telefonische mededeling anoniem, en de politie hoefde er dus niet veel waarde aan te hechten, maar het feit, dat de draadloze verbinding tussen Londen en het schip verbroken was, moet haar toch tot nadenken hebben gebracht, om er nog van te zwijgen, dat ieder spoor van de schurk in Londen totaal schijnt te zijn uitgewist.

Op dit ogenblik kwam de kellner met de bestelde maaltijd en de vrienden waren dus genooddaakt, het onderwerp van hun gesprek te wijzigen.

Maar tegen het eind van het diner vroeg Brand zacht:

— Denk je in dit hotel te blijven?

— Voorlopig denk ik niet aan verhuizen. Waarvoor ook? Wij zijn hier volkomen veilig, en Wilson kan onmogelijk enig vermoeden van onze aanwezigheid in New York hebben.

— En vanavond?

— Vanavond, Charles, zullen wij onze val opzetten, antwoordde Raffles, terwijl hij zich achterover in zijn stoel liet vallen en een sigaret uit zijn gouden koker te voorschijn haalde.

Na haar te hebben aangestoken en vol welbehagen een dikke rookwolk te hebben uitgeblazen, ging hij verder:

— Ik ben benieuwd het te horen.

— Wie ter wereld denk je wel, dat Wilson het meest zal haten, op mij na?

Brand dacht een ogenblik na en antwoordde toen:

— Ik zou bijna zeggen, dat het de vrouw moet zijn, die zijn minnares is geweest, en die zich aan zijn invloed heeft onttrokken, terwijl het voor hem duidelijk moet zijn, dat zij niet zal aarzelen gebruik te maken van haar kennis van zijn hele verleden, om hem in het verderf te storten.

— Zo is het, Charles. Wanneer die man eenmaal voor de rechter moet verschijnen, dan zou, zelfs als de andere bewijzen onvoldoende waren, de getuigenis van Ella Manoury voldoende zijn om hem aan de galg te brengen.

— Dat is allemaal waar, Edward, maar ik begrijp niet waar je heen wilt, want op dit ogenblik kan Wilson niet anders geloven, of Ella is dood. Jij hebt haar, toen zij in de ziekenzaal van de gevangenis in Londen lag, een middel toegediend, waardoor zij in schijn de toestand raakte, dat de autoriteiten haar ook als dood beschouwden.

— Ja, Charles, ik ben een ezel geweest, want terwijl ik dacht, dat men haar naar het kerkhof zou brengen, vanwaar het ons gemakkelijk zou zijn gevallen haar te bevrijden en tot het leven terug te brengen, zodra de lucht zuiver was, droegen zij haar naar de snijkamer van de universiteit, om daar het merkwaardige geval te onderzoeken, wat alleen zou lukken, wanneer men het lijk opende. Gelukkig zijn wij toen juist bijtijds gekomen, om te beletten, dat die zotte professor met

zijn ontleedmes aan het werk ging, en wij hebben Ella kunnen bevrijden, toen onze man klaar stond zijn krachten op haar lichaam te beproeven.

— Met dat al, Edward, gelooft Wilson toch, dat zij dood is.

— Dat kan hij niet langer geloven, Charles, dan maar een paar dagen. Je hebt natuurlijk wel eens gehoord van een instelling, die telegraaf heet, en het moet je duidelijk zijn, dat alle nieuwsagentschappen in Londen druk bezig zijn, het bericht van die zonderlinge lijkroof uit de snijkamer van de universiteit, waarbij de ontvoerders met bommen en revolvers werkten, over te seilen.

— En ?

— Welnu, de naam van de zogenaamde dode was bekend, en men weet waarschijnlijk nu al in New York, dat die drie onbekend gebleven mannen een misdadigster ontvoerd hebben, Ella Manoury. Maar wat mijn doodsvijand dan ook moge zijn, een ezel is hij zeker niet. Het moet voor hem direkt duidelijk zijn, wie de zogenaamde lijkrovers waren en hij begrijpt natuurlijk wel, dat John Raffles krankzinnig zou moeten zijn, wanneer hij zich al die moeite gaf, zijn leven in de weegschaal te stellen, om een lijk te roven; hij moet inzien, dat de vrouw alleen maar schijndood was en dat John Raffles de man geweest moet zijn, die haar in die toestand had gebracht. Kun je die redenering volgen ?

— Ik volg haar, Edward, en ik

ben het ermee eens, antwoordde Brand. Je hebt gelijk, het zou gewoon nonsens en tijdverlies betekend hebben, een dode vrouw te redden.

— Welnu, Charles, van het ogenblik af, dat Wilson vermoedt of weet dat Ella Manoury niet dood is, moet hij haar boven alles vrezen, meer nog dan Raffles. Welk een indruk zou het dus, denk je, op die man maken, wanneer hij plotseling moest horen, dat Ella Manoury hier was ?

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen, en keek Raffles met wijdopen ogen aan, terwijl hij stotterde :

— Hier ? Daar is toch geen sprake van. Hoe kan hij geloven, dat zij hier is ?

— Wel, hij zou het, bijvoorbeeld, in een krant kunnen lezen, antwoordde Raffles bedaard.

— In een krant ? Maar mijn hemel, welk blad zou dat kunnen melden, als er geen woord van waar is ? riep Brand stomverbaasd.

— O, wij zijn hier in Amerika en de Amerikaanse pers is in haar eerste leugen beslist niet gestikt, antwoordde Raffles langs zijn neus weg. Maar kom, laten wij hier niet langer blijven, ik zal je snel genoeg mijn bedoeling hebben duidelijk gemaakt.

Raffles wenkte de kellner, betaalde de man, liet zich hoed en jas brengen en maakte aanstalten om het hotel te verlaten.

Brand volgde hem, maar wat Raffles eigenlijk wilde doen, daarvan begreep hij absoluut niets.

HOOFDSTUK III

HOE DE VAL WORDT OPGEZET

In de ruime hall van het grote hotel stond Raffles een ogenblik stil en keek op zijn horloge.

Het was bijna negen uur.

Raffles bromde iets voor zich heen, scheen een ogenblik na te denken, en zei toen:

— Ik geloof, dat jij heel sterk bent, Charles, op het gebied van de journalistiek, nietwaar?

— Dat is te zeggen, stamelde Brand, verrast door het onverwachte van deze vraag, ik kan mij niet herinneren, dat ik ooit een woord in een blad geschreven heb.

— Je schijnt de bedoeling van mijn vraag verkeerd te hebben begrepen. Ik wilde alleen maar weten of je op de hoogte bent van het verschijnen van de grote bladen in de verschillende landen ter wereld.

— Nu, dat is wel wat veel gevraagd, antwoordde Brand lachend. Maar ik mag wel zeggen, dat ik het van de meeste landen wel weet.

— Van de Verenigde Staten, bijvoorbeeld?

— Ja, ook van Amerika. De gewone dagbladen verschijnen hier voor de overgrote meerderheid uitsluitend als ochtendbladen. Er zijn er maar enkele, die een ochtend- en een avondeditie hebben, en dan zijn er ook nog een paar, die alleen 's avonds verschijnen.

— Dat is jammer, mompelde Raffles. Het was voor mijn plannen gemakkelijker geweest... enfin, men moet roeien met de riemen, die men heeft. Hoe laat verschijnen die avondbladen ongeveer?

— Ze zijn al om half vijf aan de

verschillende stations te krijgen.

— Wel, dan komt er van werken vanavond niet veel meer, dan zullen wij maar liever naar een of ander variététheater gaan, de specialiteiten zijn in dit land van de eerste rang, en wij zullen ons dan enige uren kunnen amuseren. Bovendien zijn wij allebei vermoeid van de lange reis en een beetje rust zal ons goed doen.

En zo lieten de beide vrienden een auto voorkomen, en zich naar het Olympic rijden, waar die avond juist een nieuw programma werd opgevoerd.

Wat Henderson betreft, hij slenterde wat rond door de schitterend verlichte straten, staarde naar de ontzaglijke lichtreklames, tot zijn ogen pijn deden, maar verwijderde zich, op verlangen van Raffles, niet te ver van het hotel.

De beide mannen keerden ongeveer elf uur in de avond weer naar hun hotel terug, en gingen naar bed, om uit te rusten van de vermoeienissen van de lange luchtreis.

De volgende ochtend echter stonden zij om acht uur weer op, namen een bad, kleedden zich, ontbeten snel en lieten een taxi voorkomen.

Alvorens de chauffeur het adres op te geven, vroeg Raffles zacht, zich naar Brand voorover buigend, die al in de auto zat:

— Hoe heet het blad ook weer?

— The Evening Press!

— Waar is het ergens?

— In de twee en twintigste straat, dicht bij Broadway.

— Broadway, twee en twintigste

straat, riep Raffles de chauffeur toe, waarop hij instapte en naast Brand ging zitten.

Een half uur later stopte de auto op de hoek van de beroemde New Yorkse winkelwijk van de twee en twintigste straat.

Raffles stuurde de chauffeur weg, na hem te hebben betaald, en de beide vrienden wandelden de twee en twintigste straat verder in, tot zij een groot gebouw van grijze natuursteen hadden bereikt, waarvan de grote deuren wagenwijd openstonden, en waar op het platte dak in reusachtige neon letters het woord « Evening Press » te lezen stond.

Raffles stond even stil, en vroeg aan Brand:

— Tot hoe laat kan men in deze stad en voor een avondblad als dit copie ter zetterij afgeven?

— De vorm sluit meestal om half vier, zoals men dat noemt, maar het is mogelijk, in de zogenaamde « Stop Press » wat wij « Laatste Minuut » noemen, ook na die tijd, zelfs nog onder het afdrukken van de krant, hele kleine berichten te laten opnemen. Hiervoor zit in de zinken rol, die een hele krantenpagina bevat, een los stuk, wat de vakman « wit » noemt, en dat men er uit kan nemen, door de pers een ogenblik te laten stilstaan, en dan kan men op dat gedeelte een klein stukje zetsel met stalen klampen vastzetten, waarop men de pers opnieuw laat draaien, maar nu vindt men in de plaats van het brok wit, een klein bericht.

— Voor grote berichten is dus waarschijnlijk nooit plaats?

— Nee, het segment is nooit groter dan een halve kolom, daar men anders moeite zou hebben met het vastzetten.

— Ik dank je voor deze technische uiteenzetting, Charles, die mij van veel nut is. Wij zullen dus goed

doen, zolang mogelijk te wachten, en ik weet daarvoor geen betere plek dan het restaurant daarginds, schuin tegenover 't redactie bureau.

De beide vrienden wachtten het ogenblik af, waarop de verkeerslichten op groen sprongen, om de drukke straat over te steken, waarop zij het restaurant binnen stapten, waar zij een plaatsje zochten dicht bij het raam van de eetzaal op de eerste verdieping, vanwaar men een voortreffelijk uitzicht had, op het grootste gedeelte van de drukke zijstraat.

Het was nog heel stil in het restaurant wegens het vroege uur en er waren zo goed als geen bezoekers.

Raffles knoopte een praatje aan met de kellner, een Italiaan, en het duurde niet lang of hij wist, dat veel journalisten van de « Evening Press » de gewoonte hadden in dit restaurant te komen lunchen.

Toen de kellner zich weer verwijderd had, zei Brand, die nog altijd niet wist wat Raffles van plan was:

— Ik mag een staart krijgen als ik begrijp, wat je eigenlijk van de « Evening Press » wil.

— O, het is heel eenvoudig, Charles, zij moet een berichtje opnemen van mijn hand.

— Maar steek dan gewoon de straat over en bied het aan, riep Brand verwonderd uit.

— Dat zou ik wel doen, beste kerel, wanneer mijn bericht niet zoiets speciaals was, antwoordde Raffles glimlachend. Want zoveel weet ik ook wel van de Amerikaanse bladen, dat zij, evenmin als enig ander blad ter wereld, een bericht van een haar totaal onbekend persoon zullen opnemen, zonder eerst een deugdelijke bevestiging ervan te hebben verkregen. Men schrikt er hier al evenzeer voor terug, een bericht te plaatsen, dat later moet worden herroepen, als in de oude wereld.

— Je bericht berust dus op fantasie?

— Het is van A tot Z onwaar, antwoordde Raffles bedaard.

— Maar dan zal het blad het nooit opnemen.

— Goedschiks waarschijnlijk niet, en daarom heb ik juist de medewerking nodig van een van de heren redacteurs. Maar laten wij nu maar een kleine wandeling gaan maken; wanneer de heren redacteurs hier toch komen lunchen, zal ik hen niet mislopen.

De beide vrienden dronken hun glas witte wijn leeg, stonden op, en daar zij zich tamelijk dicht in de buurt van het Central Park bevonden, wandelden zij een paar uren rond in dit prachtige recreatieoord van New York, gedeeltelijk met huizen bezet, en gingen om twaalf uur weer naar het restaurant in de twee en twintigste straat.

Zij waren nauwelijks weer dicht bij een van de ramen gaan zitten, of er verscheen een troepje, voor het merendeel nog jonge kerels, in de wijdgeopende deuren van het redactie-bureau, dat een gunstig ogenblik afwachtte en daarop haastig schuins de straat overstak, in de richting van het restaurant.

En het volgende ogenblik leek het wel, alsof alle huizen en wolkenkrabbers in de straat letterlijk mensen uitbraakten, die bij honderden en duizenden de straat vulden, als mieren dooreen krioelden en zich repten, alsof zij werden voortgezweept.

Dat waren de talloze winkelmeisjes, typistes en stenografen, dagblad-redacteuren en kantoorlopers, bureau-chefs en schrijvers, die klokslag half een bij duizenden hun kantoren uitstroonden, om in één van de drugstors, restaurants of lunchrooms te gaan eten.

Het restaurant, waar Raffles en

Brand hadden plaats genomen, werd bestormd door een luidruchtige schaar jongelui van beiderlei geslacht, snaterend en lachend, blij, dat zij gedurende ruim een uur aan de muffe lucht van het kantoor waren ontsnapt.

In een oogwenk waren alle tafeltjes bezet, en de kellners liepen als hazen heen en weer, voor zover de jongelui zich niet zelf bedienden aan het buffet.

Niet ver van de beide vrienden was een half dozijn jongemannen neergevallen, wier levendige gebaren direkt verrieden, dat zij reporters waren.

Raffles had hen direkt herkend, het waren de redacteurs van de « Evening Press ».

Hij keek geruime tijd naar hen, totdat Brand vroeg:

— Wat zoek je eigenlijk?

— Ik zoek onder hen naar de man, die ik hebben moet. Ik bestudeer de gelaatstrekken, laat mij nog een ogenblik met rust.

Na enkele minuten scheen Raffles gevonden te hebben wat hij zocht, en hij bleef nu een jongeman van een jaar of dertig in het oog houden, tamelijk opzichtig gekleed, met glanzend zwart haar, zorgvuldig gescheiden, een bloem in het knoops-gat, en die de ene sigaret na de andere rookte, zelfs onder het eten door.

— Die moet ik hebben, zei hij halffluid, die knaap daarginds met zijn grijs geruit pak.

— Waarom juist hem? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Zie je niet, dat hij verse zalm besteld heeft?

— Ja, dat zie ik, wat zou dat?

— Een journalist, Charles, die in deze tijd van het jaar verse zalm eet. leeft boven zijn stand, neem dat maar gerust van mij aan. Hij drinkt er bovendien witte wijn bij, en die

is in deze gelegenheid ook niet wat men goedkoop noemt. Is de « Evening Press » een eersterangs blad?

— Beslist niet. Het behoort tot de derderangs bladen, maar het wordt toch erg veel gelezen, vanwege de sensatie-artikelen, waarin het blad uitmunt.

— De salarissen zullen er dus wel niet zo heel erg hoog zijn?

— Goede Amerikaanse journalis-

ten verdienen over het algemeen meer dan de Europese, en van de hele goede kan men gerust zeggen, dat zij een vorstelijk honorarium ontvangen, maar toch blijft er ook voor de Amerikaanse krantenmensen in het algemeen, wat dat betreft, nog heel wat te wensen over.

— Dank je. Maar daar gaat onze man, hij mag mij niet ontsnappen, kom mee.

HOOFDSTUK IV.

HET BERICHT IN DE « EVENING PRESS »

De jongeman in het grijs geruite pak was opgestaan, had zijn hoed en regenjas van de kapstok genomen en wendde zich naar de deur, na een vluchtige zwaai naar zijn collega's. Raffles hoorde hoe een van hen hem spottend achterna riep:

— Laat je Irene niet te lang wachten, Jack!

De toegeroepene gaf geen antwoord, maar dreigde zijn collega lachend met de vuist.

Brand en Raffles waren snel opgestaan en volgden nu de jongeman, zonder dat het opviel.

Maar in de brede gang gekomen, moesten zij zich nog al haasten, want ook de journalist scheen gehaast te zijn; hij wilde zeker niet mankeren op de afgesproken plaats met de dame, waarvan de naam net was genoemd.

Maar Raffles en Brand versnelde hun pas en juist in de hall van het restaurant haalden zij de jongeman in. Raffles klopte hem op de schouder.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Jack, was het geloof ik, wan-

neer uw afspraak u niet bepaald op-eist, zou ik graag een kort gesprek met u hebben.

De jongeman keek Raffles en Brand beurtelings verwonderd en ook wel wat ongeduldig aan en zei toen:

— Pardon, maar ik heb niet het genoegen u te kennen.

— Dan stellen wij u in de gelegenheid kennis met ons te maken, mijnheer Jack, antwoordde Raffles rustig. Ik geloof, dat het u niet zal spijten, een ogenblik naar mij te luisteren.

Hij liet zijn stem dalen tot een zacht gefluister, en ging verder:

— U zult er toch zeker niets op tegen hebben, uw blad een prachtige primeur te verschaffen, die u zeker geen windeieren zal leggen?

De jeugdige Jack zou geen Amerikaanse journalist geweest zijn, als hij niet direkt de oren had gespitst.

Hij keek Raffles even aandachtig aan en zei toen:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer.

— Zo mag ik het horen, mijnheer...

— Mijn naam is Jack Flinton, zei de jongeman.

— Nu dan, mijnheer Flinton, wij zouden u graag uitnodigen, ergens een rustig plekje op te zoeken; het is namelijk beslist niet nodig, dat derden horen, wat ik u te vertellen heb.

— Het is dus van veel belang? vroeg Flinton, wiens belangstelling was gewekt.

— Heel belangrijk, vooral voor u.

— Wees dan zo goed mij te volgen; ik weet in een van de dwarsstraten een eenvoudige cafétaria waar men mij goed kent en waar men mij graag een kamer ter beschikking zal stellen, waar wij ongestoord kunnen praten.

— Wij volgen u, mijnheer Flinton.

De drie heren begaven zich op weg, en toen zij vijf minuten later een klein, door een Italiaan gedreven restaurant bereikten, had nog geen van hen een woord gesproken.

Flinton wisselde enige woorden met de eigenaar, die er uitzag als een ware Rinaldo Rinaldini, met zijn gitzwarte ogen en zijn verwarde, zwarte baard, en wenkte daarop Raffles en Brand, waarna zij aan het eind van de eetzaal een trap van maar een paar treden bestegen, die naar een opkamertje bleek te voeren, dat alleen door een enkel raam verlicht werd, dat uitzag op een smerige binnenplaats.

De waard bracht een fles wijn en drie glazen binnen, die Raffles direct betaalde, ofschoon Flinton al naar zijn beurs greep; deze opende dadelijk de fles, met behulp van de kurketrekker in zijn zakmes, en met een handigheid en vlugheid, die bewezen, dat hij dit werkje meer bij de hand had gehad.

De journalist schonk de drie glazen vol, nipte even aan het zijne, en zei toen:

— Vóór wij verder gaan, zou ik graag uw naam weten, want als u mij iets hebt te vertellen, is het van belang, dat ik die weet.

Raffles nam een teug van zijn wijn, glimlachte en zei:

— Mijn naam, mijnheer Flinton? Och, die doet er werkelijk heel weinig toe. U zult dit later zelf moeten toegeven, als u gehoord hebt, wat ik u kom vragen.

— Wat kan dat dan wel zijn, mijnheer? vroeg Flinton, wiens beroepsijver was gaande gemaakt, en die nieuwsgierig was geworden.

Met de ogen strak gevestigd op de zwarte, valse parel, die de jongeman in zijn kleurige das droeg, begon Raffles:

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer Flinton, een berichtje in uw avondblad van heden op te nemen, van tamelijk sensationele aard.

Flinton keek Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, boog zich toen met een ruk voorover, tot dat zijn ellebogen op de tafel steunden, en vroeg:

— Een mooie moord? een lekkere inbraak? Een erfenis? Een lijk gevonden? Is er iets niet in orde in Wall Street? Iets aan de hand met de President misschien?

— Niets van die aard, beste heer Flinton. Het betreft de zaak van Ella Manoury.

Nu was dit weliswaar een Engelse aangelegenheid, maar de geheimzinnigheid van het geval maakte het toch ook voor Amerikaanse lezers heel aantrekkelijk, en daarom was Flinton een en al oor en hij herhaalde:

— Ella Manoury? De voormalige minnares van die beruchte misdadiger, Erle Wilson?

— Inderdaad, mijnheer Flinton.

— De vrouw, die eergisteren uit de snijkamer van de universiteit te Londen geroofd werd door drie on-

bekende mannen.

— Juist. U denkt natuurlijk ook, dat het een lijk was, dat door de drie mannen geroofd werd?

— Natuurlijk geloof ik dat, mijnheer, antwoordde Flinton stomverbaasd.

— Laat mij u dan uit die droom helpen, die vrouw leefde.

Een ogenblik keek Flinton Raffles achterdochtig aan.

Hij was al lang in het journalistenvak, hij was een goed en schrandere reporter, en dikwijls waren zich op zijn redactiebureau mensen komen melden, die in volle ernst een breedvoerig verhaal heel huiveringwekkend kwamen opdissen, waarvan bij nader onderzoek letterlijk ieder woord verzonnen bleek te zijn.

Alle redactiebureau's ter wereld kennen deze verschijningen, en Raffles begreep daarom dadelijk wat er in de jonge journalist omging.

— Denk vooral niet, dat ik gek ben, mijnheer Flinton, of zelfs maar een van die dwaze fantasten, die alle redactiebureau's aflopen met hun onzinnige verhalen. Wat ik u zeg is de volle waarheid, Ella Manoury was niet dood, toen men haar bevrijdde uit de handen van de professor.

— Maar voor de drommel, hoe kunt u dat weten? vroeg Flinton in de hoogste verbazing.

— Ik weet het zo goed, mijn jonge vriend, omdat ik zelf de man was, die het zogenaamde lijk roofde.

Dit was bijna meer dan Jack Flinton kon verdragen. Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, en keek Raffles als verwezen aan.

Maar toen maakte een gevoel van woede zich van hem meester, dat duidelijk op zijn gezicht te lezen viel, men kwam hem hier klaarblijkelijk voor de gek houden, het was waarschijnlijk een laffe grap van enige collega's, die deze beide man-

nen op hem hadden afgestuurd.

Hij sloeg met de vuist op tafel en riep uit, terwijl hij opsprong en naar zijn hoed greep, die hij achter zich op de leuning van zijn stoel had gehangen:

— Als u soms denkt, dat ik zin en tijd heb om naar uw praatjes te luisteren, dan vergist u zich. Ik heb de eer u te groeten.

Maar Raffles, zonder zelfs op te staan, zette de vijf uitgespreide vingers van zijn rechterhand tegen de borst van de jongeman en duwde hem op deze manier weer op zijn stoel terug, terwijl hij glimlachend zei:

— Niet zo haastig, jonge vriend, vooral niet zo haastig. Ik verzeker u, dat u zich zelf zoudt benadelen, als u mij niet tot het einde liet uitspreken. Ik zei u al, dat u niet met een gek te maken had en evenmin met een bedrieger... in de gewone betekenis van het woord. Met deze heer, en nog iemand anders, stal ik inderdaad wat de professor beschouwde als het lijk van Ella Manoury.

Nu veranderden ineens de trekken van Flinton, want zijn journalistieke flair waarschuwde hem, dat hij hier een bij uitstek interessant geval op het spoor was, waarvan de publikatie hem zeker een goedkeuring van de hoofdredakteur, misschien wel salarisverhoging zou opleveren.

Raffles zag wat er in de ziel van Flinton omging en ging rustig verder:

— Misschien verwacht u nu wel, dat ik onbetaalbare stof zal leveren voor een opzienbarend artikel, door u in bijzonderheden te vertellen, hoe ik het plan opvatte, hoe het ten uitvoer werd gebracht en met welk doel ik het deed.

— Natuurlijk ben ik daar nieuwsgierig naar, mijnheer.

— Dan spijt het mij, dat ik aan die nieuwsgierigheid niet zal kunnen voldoen, want het gaat voor mij om de zaak zelf en niet om een beschrijving ervan.

— Maar dan ontnemt u mij een prachtige gelegenheid om mijn positie te verbeteren, mijnheer, riep Flinton teleurgesteld uit.

— Dat is erg jammer, maar ik beloof u, dat ik op een andere manier die positie veel sneller zal weten te verbeteren, dan u zich nu kunt voorstellen. Mag ik weten hoe hoog uw jaarsalaris is?

Flinton keek Raffles een beetje verbluft aan en een ogenblik scheen hij te aarzelen, in zijn beroepstrots gekwetst. Maar zijn fijne neus scheen toch iets te ruiken, iets wat hem voordeel beloofde, als hij zonder omwegen te werk ging, en daarom antwoordde hij:

— Men betaalt mij vier honderd dollar in de maand, mijnheer.

Raffles schudde afkeurend het hoofd, liet zijn blikken eens glijden over de fijne kleren van de jonge journalist, vestigde ze toen weer op de valse parel, en riep verontwaardigd uit:

— Dat is een hongerloon, mijnheer. Het is mij onbegrijpelijk hoe een man, dat blijkbaar het goede van deze aarde niet veracht, daarvan kan leven.

Flinton bromde iets voor zich heen, dat voor een bevestiging van Raffles' woorden kon worden gehouden, maar wat hij zei was onverstaanbaar.

Raffles keek hem nog een ogenblik aan en ging toen, zijn nagels bekiijkend, verder:

— Ik zei dus, dat ik zo precies op de hoogte ben van het lot van Ella Manoury, omdat ik haar zelf heb geroofd.

Ineens echter sprong Flinton op, alsof hij door een schorpioen gesto-

ken was en zijn lippen beefden van drift, toen hij uitriep:

— Geen woord meer, mijnheer! Waar zit toch mijn verstand. Ik vergat, dat die ontvoering gisteren is gepleegd. En u zult toch zeker niet willen beweren, dat u binnen één dag van Londen naar New York bent gekomen?

— In een halve dag, mijnheer Flinton, antwoordde Raffles rustig.

Flinton keek Raffles wel een volle minuut strak aan, stond toen zonder een woord te spreken op, nam heel bedaard zijn hoed en wilde vertrekken.

Maar Raffles hield hem aan zijn jas terug en dwong hem op deze manier weer te gaan zitten.

— Ga weer zitten en gooi de vijf duizend dollar niet in het water, dat is ongeveer anderhalf jaar salaris, die ik u op een hele gemakkelijke manier wil laten verdienen.

Op het horen van dit hoge bedrag was het alsof de benen onder Flinton werden weggeslagen, zo verbaasd snel zakte hij weer op zijn stoel neer, ditmaal blijkbaar vastbesloten, om de ander tot het einde te laten uitspreken.

— Vijf duizend dollar? kreunde hij op schorre toon. En wat zou ik daarvoor moeten doen?

— Gewoon een berichtje opnemen over die bewuste vrouw, beste kerel.

— Dat bericht zult u mij geven?

— Ja.

— Als gij er zoveel voor over hebt, is er zeker geen woord van waar?

— Geen lettergreep.

— Ik ben blij, dat ik althans met een oprechte man te doen heb, riep Flinton uit, terwijl hij zijn glas wijn in een teug leeg dronk en het opnieuw vulde. Kom ter zake, alstublieft.

Raffles wierp Brand een snelle blik toe, als om hem tot getuige te

nemen, dat hij het karakter van deze jongeman goed beoordeeld had, en hernam toen glimlachend :

— Eigenlijk doet het er ook niet toe, of u mij gelooft. De hoofdzaak is, dat u mij belooft, het berichtje te plaatsen, dat ik kant en klaar bij mij heb.

— Laat eens zien, zei Flinton kortaf.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een stukje papier uit, dat hij openvouwde en stak het Flinton toe, met de woorden :

— Zoals u ziet, is het met de schrijfmachine geschreven en op precies hetzelfde papier als de politie hier gebruikt, voor het politierapport, dat iedere dag in vele exemplaren aan de verschillende dagbladredacties wordt toegezonden en waaruit deze plegen over te nemen, wat hun belangrijk genoeg toeschijnt.

Flinton had het vel papier aangenomen en overtuigde zich, dat de vreemde kerel, die tegenover hem zat, de waarheid had gesproken.

— Hoe komt u aan dit papier ? riep hij verbaasd uit. Het is juist het formaat, dat de politie gebruikt, en in de hoek staat ook het hoofd « Dienst van de Politie » gedrukt.

— Mijnheer Flinton, ik ben overtuigd, dat u uw beroepsgeheimen hebt, laat mij er het mijne op na houden.

— Maar dat is waar ook, ik weet steeds nog niet wie u bent, zei Flinton.

— Ik moet herhalen, mijnheer Flinton, dat mijn naam er voorlopig niets toe doet; misschien zult u die morgen zelf wel raden of op een andere manier te weten komen. Ik ben trouwens overtuigd, dat u scherpzinnig genoeg bent, om de ware toedracht van de zaak spoedig uit te vinden. En lees nu.

De jongeman begon te lezen en

zijn wenkbrauwen gingen, hoe verder hij kwam, steeds meer de hoogte in, tot zij bijna onder zijn glimmend haar waren verdwenen.

Toen hij klaar was, liet hij de hand op de tafel rusten, waarin hij het papier vasthield en zei, zich tot Raffles wendend :

— Weet u wel, mijnheer, dat dit bericht louter fantasie is ?

— Dat zei ik al, vriend, antwoordde Raffles bedaard. Het is van a tot z onzin.

— Maar het zal direkt uitkomen, dat het gelogen is, mijnheer, en men zal het tegenspreken, riep de journalist verwonderd uit.

— Men zal het in ieder geval niet tegen kunnen spreken voor morgenochtend op zijn vroegst, en dat is voor mij voldoende, antwoordde Raffles koeltjes.

— Ik hoef u zeker niet te zeggen, dat deze falsificatie mij mijn betrekking kan kosten, mijnheer ?

— Daarvoor betaal ik u dan ook vijf duizend dollar, zei Raffles. Ik ben er zeker van, dat een kerel als u gemakkelijk elders weer een plaats krijgt. Bovendien, als u het wat handig speelt, hoeft toch niemand het te weten, dat juist u het bericht hebt geplaatst. U zou het handig tussen de beschreven vellen copiepapier kunnen inschuiven, waarmee de copiejongens van de redactieafdelingen naar de zetterij gaan, en daar er aan uw blad redacteurs, reporters, zettters, correctors, opmakers, drukkerspersoneel en stypeurs, alles wel inbegrepen minstens twee honderd man verbonden zijn, zal het wel heel moeilijk zijn de ware dader uit te zoeken.

Flinton dacht even na en zei toen opgewonden :

— U bent zeker enigszins thuis in ons vak, zo zou het werkelijk kunnen gaan.

— Verder herinner ik u er aan,

mijnheer Flinton, ging Raffles verder, dat u in deze zaak zelfs de schone rol zoudt kunnen spelen, als mijn doel u duidelijk is geworden, want ik ben vast overtuigd dat u minstens twee kolommen kunt vol schrijven over het onderhoud, dat wij nu hebben, waarvan dan natuurlijk, naar Amerikaans gebruik, ongeveer een achtste kolom waar zal zijn en de rest pure versiering. Dat zal ik u echter echt niet kwalijk nemen, vooral niet van het ogenblik af, dat u mijn ware naam zult weten... of raden, en dat kan morgen al het geval zijn. Zonder mij te buiten te gaan aan zelfoverschatting, vriend, durf ik u gerust verzekeren, dat u nu een gesprek voert met... een persoon van vrij groot belang in zijn land.

Flinton keek een ogenblik in de grote, staalgrijze ogen, naar het hoge, schrandere voorhoofd, naar de mond met zijn vaste lijnen en naar het klassiek gevormde hoofd met zijn edele trekken, naar de krachtige schouders, de gewelfde borst en de gespierde vingers van de man, die tegenover hem zat.

Nog kon hij zich in de verste verte niet voorstellen, wie deze rare man kon zijn, en toch begreep hij instinctief, dat hij een hele goede dag had gehad en dat hij misschien binnenkort een serie opzienbarende artikelen uit deze ontmoeting zou kunnen slaan, tenminste wanneer de vreemdeling zweeg over het aanbod van de vijf duizend dollar.

Vastberaden vouwde hij het papier op, stak het in zijn portefeuille, keek op zijn horloge en stak toen zijn rechterhand uit, zonder een woord te spreken, maar met een gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet en dat in alle landen ter wereld onmiddellijk begrepen wordt.

De portefeuille van Raffles kwam

opnieuw te voorschijn en hij nam er tien biljetten van vijf honderd dollar uit, die hij de jongeman in handen gaf met de woorden:

— Hier hebt u het geld; ik ben overtuigd, dat u mij niet bedriegen zult en het bericht zult plaatsen. Mocht dat niet het geval zijn, mijnheer Flinton... wel u zou uw vijf duizend dollar spoedig weer kwijt zijn en waarschijnlijk ook nog heel wat meer op de koop toe, neem dat gerust van mij aan.

— U kunt op mij rekenen, mijnheer, zei Flinton, die was opgestaan en zijn hoed had gegrepen. Zie ik u nog terug?

— Dat is heel onwaarschijnlijk, antwoordde Raffles, en er lag een spottende klank in zijn stem.

— Ik kan natuurlijk op uw stilzwijgendheid rekenen?

— Ik ben een gentleman, mijnheer Flinton.

— Ik dank u; het bericht zal in de avondeditie komen.

Flinton boog voor Raffles, vervolgens voor Brand, die al die tijd geen woord had gesproken, en het volgende ogenblik was hij het kleine vertrek uit.

Die avond stond in de « Evening Press » met een paar vet gedrukte koppen er boven, en op een goed zichtbare plaats, het volgende bericht:

De politie in onze stad is door een gelukkig toeval op het spoor gekomen van een door de Engelse Justitie gezochte misdadigster, onder omstandigheden, die aan een sensatieroman doen denken.

Vanmorgen vroeg, toen het nog donker was, hoorden enige patrouillerende agenten in Hoboken het snorren van een vliegtuigpropeller boven hun hoofd.

Zij wijdden er in het begin geen aandacht aan, maar spoedig werd hun aandacht getrokken

door een onregelmatig stotend geluid, dat er op scheen te wijzen, dat er iets met de motor niet in orde was.

En spoedig genoeg zou het blijken, dat de ordebewaarders goed gehoord hadden.

Boven zich zagen zij een vliegtuig, dat blijkbaar slechts met moeite in de lucht kon blijven.

In het steeds toenemende daglicht konden zij zien, dat de propeller nu helemaal niet meer draalde en de piloot blijkbaar wanhopige pogingen deed, om het toestel desondanks veilig te doen landen, door het in een grote spiraal te laten dalen.

Dit ging ook goed, totdat de machine zich ongeveer vijftig meter boven de grond bevond, toen echter schoot zij schuin naar beneden en met een klap van brekend metaal, kwam zij terecht op een stuk bouwland.

Zo snel hun benen hen wilden dragen, renden de vier politiemannen naar de plek, waar de machine was neergekomen, en toen zij die bereikten, zagen zij tot hun verwondering, hoe een man, blijkbaar net uit de half vernielde machine gestapt was, wegrende.

Zij wijdden echter geen aandacht meer aan de piloot, menende, dat de schrik hem zodanig had aangegrepen, dat hij niet meer wist, wat hij deed, en in de vlucht zijn heil had willen zoeken.

Pas later zou blijken, dat zij daar niet goed aan gedaan hadden...

Naast het wrak van het vliegtuig vonden zij een nog jonge, knappe vrouw, met de rechterhand omzwachteld en die blijkbaar bewusteloos was, waarschijnlijk half verdoofd door de val, daar haar lichaam geen wonden vertoonde.

Een eind verder lag een nog jongeman, eveneens bewusteloos, maar die tamelijk gauw weer bij kwam, en toen een tamelijk verward verhaal deed over de zo noodlottig geëindigde vlucht.

Daar de vrouw niet uit haar bewusteloosheid ontwaakte, werd er een brancard gehaald om haar naar het ziekenhuis te brengen, ofschoon de jongeman zich daar tegen verzette.

Hijzelf was in staat, zonder hulp naar een hotel te gaan en verklaarde, dat hij zo gauw mogelijk naar zijn medereizigster zou komen kijken.

Maar wie schetst de verbazing van de brigadier, die aan het hoofd van de politie-patrouille stond, toen hij in de helder verlichte kamer van de ziekenhuis-direkteur de vrouw, die hij net had binnen gebracht, herkende, het was Ella Manoury, een langgezochte Engelse misdadigster, wier signalement al weken eerder naar alle hoofdsteden ter wereld was gezonden, benevens een radio-grafisch overgebrachte foto.

Maar deze verbazing werd ontsteldenis, toen men zich herinnerde, dat deze vrouw nog pas de dag te voren geroofd was uit de snijkamer van de universiteit in Londen.

Was het dan mogelijk, dat de ontvoerders van de jonge vrouw haar in die korte tijd, in nog geen halve dag, van Londen naar New York hadden kunnen overbrengen?

Maar nog in de loop van de ochtend bleek geen twijfel meer mogelijk te zijn. Na een aantal telegrammen met de politie in Londen kwam het onomstotelijk vast te staan, dat de vrouw inderdaad niemand anders kon zijn dan Ella Manoury.

Het is dus nu wel zeker, dat er een vliegtuig bestaan heeft, zo **verwonderlijk snel**, dat het de overtocht over de Oceaan in enkele uren kan volbrengen.

Helaas, is de motor volkomen vernield, en daar de piloot, die inlichtingen had kunnen geven, de benen genomen heeft, zal het moeilijk vallen, dienaangaande iets zekers te ontdekken.

Het spreekt vanzelf, dat Ella Manoury naar het politiebureau werd overgebracht in de een en twintigste straat, vanwaar zij morgenochtend al naar de gevangenis zal worden gevoerd, in afwachting van haar uitlevering aan de Engelse Justitie.

Wat de jongeman aangaat, men

zette een val op, en toen hij zich aan het ziekenhuis kwam aanmelden, werd hij overvallen en na een hevige worsteling onschadelijk gemaakt.

Hij weigerde echter hardnekkig zijn naam te noemen, evenmin als die van de dame, maar de politie meent grondige redenen te hebben voor de veronderstelling, dat zij een hele goede slag geslagen heeft en de medeplichtige heeft weten onschadelijk te maken, van een man, wiens naam wij echter nu nog niet mogen noemen, maar die in Londen maar al te goed bekend is in politiekringen.

In onze volgende editie zullen wij nader terugkomen op deze geheimzinnige zaak.

HOOFDSTUK V

DE MUIS KNABBELT AAN HET SPEK

Dit bericht stond, zoals gezegd, in het avondblad van de « Evening Press ».

Raffles lachte tevreden toen hij het bericht onder de ogen kreeg. Flinton had er geen woord, geen lettergreep, geen leesteken aan veranderd.

Raffles en Brand zaten op dat ogenblik in de grote conversatiezaal van het Park-Sheraton-hotel.

Na het bericht zelf te hebben gelezen, gaf hij het blad glimlachend aan Brand, die het op zijn beurt las, het blad langzaam opvouwde en het naast zich neerlegde.

Daarop zei hij, terwijl hij zo zacht mogelijk sprak :

— Ik heb nu het bericht gelezen, Edward, maar om je de waarheid te zeggen, ik begrijp er nog altijd het doel en de strekking niet van.

— Ik denk Charles, dat je door

de bomen het bos niet gezien hebt, zoals men dat noemt, antwoordde Raffles kalm. Laat ik je zeggen, dat het hele bericht alleen draait, om een enkele zin, die je tegen het eind van het bericht zult hebben aangetroffen, de rest is bijzaak, hoewel ze natuurlijk onvermijdelijk was.

— Welke is die zin ?

— Hij heeft betrekking op het overbrengen van Ella naar de gevangenis.

— Ik begrijp niet...

— Mijn hemel, het is toch duidelijk genoeg, riep Raffles enigszins ongeduldig uit. Wilson is hier, dat staat als een paal boven water. Om hem hier te gaan zoeken, te midden van een bevolking van veertien miljoen zielen, is waanzin, vooral, wanneer hij zich de eerste weken goed verborgen houdt. Men moest hem dus uit zijn tent lokken. Welnu,

daarom is dat bericht opgesteld. Wanneer hij weet dat Ella Manoury hier is, zal hij als een magneet worden aangetrokken naar de plaats, waar zij zich bevindt. Bedenk eens wat het voor hem zeggen wil, als die vrouw eenmaal in de gevangenis zit, en vandaar naar Londen wordt overgebracht, om door de rechter te worden gehoord. Waar zou hij dan bang voor worden, denk je?

— Natuurlijk, dat nu zij zelf verloren is, alles zal vertellen, wat zij over die schurk weet, en dat zal wel zijn hele misdadige verleden zijn, antwoordde de Brand, die licht in de duisternis begon te zien.

— Zo is het, Charles. Niet alleen de wraakzucht, maar ook de zucht tot zelfbehoud zullen er hem toe dwingen, al het mogelijke te doen, om te beletten, dat de ongelukkige vrouw spreekt. Wanneer zij echter eenmaal in de gevangenis is opgesloten, is zij aan zijn wrekende hand onttrokken en daarom moet hij tot iedere prijs proberen, haar in handen te krijgen, of haar te doden, vóór zij naar de gevangenis wordt overgebracht. Welnu, daar in het bericht vermeld wordt, dat die overbrenging al morgen in de vroege plaats heeft, moet Wilson nog vannacht handelen. En daar de zaak van heel groot belang voor hem is, daar het een kwestie van leven en dood mag worden genoemd, zal hij die onderneming niet aan anderen durven toevertrouwen, maar haar persoonlijk leiden. Vindt je die redenering gezocht?

— Absluut niet, Edward, zij is volkomen logisch. Wanneer die vrouw spreekt, dan is alles voor hem verloren. Raakt hij dan in handen van de justitie, dan is het niet twijfelachtig, of de strop wacht hem.

— Dat is ook mijn mening Charles, en je zult zien, dat hij vannacht het uiterste zal wagen, om te probe-

ren, Ella Manoury voorgoed het zwijgen op te leggen.

— Hoe stel je je die pogingen voor?

— O, voor een man als hij zijn er middelen genoeg, tenminste wanneer hij al de kans heeft gezien, contacten te krijgen met zijn medeplichtigen in deze stad. Hij kan, bijvoorbeeld, voor grof geld een politie-agent omkopen, die dienst doet in het politiebureau, waar zij gevangen zit, om haar een of ander vergif te geven. Hij zou kunnen proberen met een troep van vijftig of zestig gemaskerde mannen, het politiebureau te overvallen, om met geweld tot in de cel van de gevangene door te dringen. Maar lukt dit niet, of deinst hij voor dit geweldmiddel terug, dan zal hij het ogenblik kunnen afwachten, waarop de overbrenging plaats heeft, goed verborgen, met een paar ondernemende kerels, om haar dan weg te brengen, wanneer zij naar de wachtende auto geleid wordt.

— En wat is de consequentie van dat alles? vroeg Brand, ofschoon hij het heel goed wist.

— De consequentie ligt voor de hand; wij zullen op onze post zijn, en zodra Wilson een puntje van zijn neus laat zien, zullen wij hem onschadelijk maken.

— Als je de politie eens in kennis stelde van je plannen.

— Dat zou ik pas in het allerlaatste geval willen doen. Ik meng haar liefst zo weinig mogelijk in mijn zaken, beste kerel.

— En ben je zeker dat er geen voortijdige tegenspraak van het bericht kan worden gepubliceerd?

— Dat is onmogelijk. Waarschijnlijk heeft de politie al aan de « Evening Press » zowel als aan andere bladen medegedeeld, dat haar van het hele geval niets bekend is, maar dat kunnen die bladen dan toch pas morgenochtend, omstreeks half acht,

publiceren en de overbrenging van de politiepost naar de gevangenis heeft natuurlijk veel vroeger plaats.

— Wij zullen dus vannacht kunnen rekenen op een paar drukke uren?

— Ik ben zelfs bang, Charles, dat er van slapen weinig zal komen, maar bedenk dat het voor een goed doel is.

— O, wat dat betreft, ik zou er voor over hebben om een week lang niet te slapen, Edward, als ik daardoor kon bereiken, dat die schurk van een Wilson je onmogelijk meer naar het leven kan staan.

— Dan hebben wij verder niets anders te doen dan onze brave reus Henderson op de hoogte te gaan stellen van onze plannen, en het vallen van de avond af te wachten, maar niet dan nadat wij ons eens goed bekend hebben gemaakt met de plaatselijke gesteldheid van het politiebureau in kwestie, dat in een tamelijk brede straat ligt.

De twee mannen lieten geen tijd verloren gaan.

Zij gingen naar de garage van het hotel, waar wel plaats was voor een honderdtal grote auto's en vonden daar, zodat zij wel verwachtten, James Henderson, de chauffeur van Raffles.

Raffles wenkte hem naar buiten te komen en vertelde hem in enkele woorden wat er die avond stond te gebeuren.

Henderson had zwijgend geluisterd en zei toen Raffles klaar was:

— Ik hoop maar één ding, Mylord, en dat is, dat wij die bandiet levend vangen.

— En waarom dat, James, vroeg Raffles glimlachend.

— Omdat wij dan aan de beul van Londen zouden onthouden, wat hem van rechtswege toekomt, Mylord, antwoordde Henderson rustig.

— Nu, als het van ons afhangt,

zul je je zin hebben, James, antwoordde Raffles glimlachend. En nu zullen wij eens, mijnheer Brand en ik, maar afzonderlijk, de omgeving van het politiebureau gaan opnemen. Wij treffen elkaar weer hier in het hotel, waar wij zullen dineren.

De beide mannen knikten Henderson vriendelijk toe, die dadelijk weer in de garage verdween, en gingen op weg.

Zij hadden al enige tijd zwijgend naast elkaar gelopen, toen Brand ineens zei:

— Daar schiet mij niets te binnen, Edward. Acht je het onmogelijk, dat Wilson het bericht in de « Evening Press » wantrouwt, en telefonisch nadere inlichtingen inwint aan het politiebureau, waarbij hij zich desnoods kan uitgeven voor een detective, of iets dergelijks?

— Met een man als Wilson zullen wij inderdaad met die mogelijkheid rekening moeten houden, Charles. Natuurlijk zou het onze plannen totaal in duigen laten vallen, wanneer men aan het politiebureau antwoordde, dat er van de arrestatie van Ella Manoury geen woord waar was. Wilson zou dan onmiddellijk begrijpen uit welke hoek de wind waait, en hij zou er zich wel voor wachten in de val te lopen, die voor hem is opgezet. Je hebt gelijk, daar mag ik het niet op aan laten komen. Er is evenwel een middel, om ook dit bezwaar te ondervangen; wij moeten dan de politie in de arm nemen, en haar op de hoogte brengen van onze plannen; het spijt mij, maar het gaat niet anders. Je hebt mij inderdaad ongerust gemaakt, en ik zie geen ander middel.

— Het zou, lijkt mij, voorlopig voldoende zijn, als je je in verbindung stelde met het politiebureau, waar je beschermeling zogenaamd gevangen zit.

— Goed zo. Wij zullen er onmiddellijk werk van maken.

En met deze woorden stapte Raffles een van die drugstores binnen.

Hij draaide het nummer van het bewuste politiebureau en het eerste wat Raffles vroeg, was, of er al iemand had geïnformeerd naar de waarheid van het bericht in de « Evening Press »; hij haalde verlicht adem, toen hij een ontkennend antwoord ontving.

Hij kwam dus niet te laat.

En nu deelde hij, voor zover hij dit nodig vond, aan de commissaris van politie die met hem sprak, het doel van het bericht mee, en ook zijn verwachting, dat Wilson, die in New York zat, tot iedere prijs zou proberen de vrouw in zijn macht te krijgen, die vroeger zijn minnares was geweest en hem aan de galg kon brengen, om haar voor altijd te belletten tegen hem te getuigen.

Raffles noemde ronduit zijn naam, wat aan de andere kant van de lijn een kreet van verbazing veroorzaakte.

Maar de commissaris bleek een verstandig man te zijn, hij doorzag direkt het hele plan van de Grote Onbekende, en hij ging zelfs zo ver, dat hij hem de toezegging deed, zijn waakzaamheid te verdubbelen en een aantal agenten in hinderlaag te leggen in de buurt van het politiebureau, als Wilson, wiens signalement hij onder zijn berusting had, met zijn mannen mocht proberen die nacht het politiebureau te overvallen.

Er zou bovendien in het geheim een assistentie van vijf en twintig man naar het politiebureau worden gestuurd, om op alle eventualiteiten voorbereid te zijn.

Maar dit was Raffles nog niet voldoende.

Misschien wilde Wilson wachten tot Ella Manoury door de agenten

naar buiten werd gebracht, om per auto naar de gevangenis te worden vervoerd, en hij zou zeker niet eerder uit zijn schuilplaats te voorschijn komen, dan dat zijn slachtoffer verscheen.

Er moest dus wel degelijk een voorstelling van het wegbrengen van de gevangene worden gegeven, en Raffles wist de commissaris over te halen een jonge agent in vrouwenkleren te steken, en deze de rol van de gevangene te laten spelen.

Toen pas legde hij de hoorn weer op de haak, gerustgesteld, en met de verzekering van de commissaris nog in de oren, dat men voorlopig aan iedereen, die er naar vroeg, de verzekering zou geven, dat de vrouw inderdaad als gevangene in het bureau van politie zat.

Hij voegde zich weer bij Brand, die voor de grote toonbank op een rietje zoog, gedompeld in een groot glas limonade, en de jongeman zag direkt aan het gezicht van Raffles, dat alles naar wens ging.

— Mij dunkt, dat wij nu vrijwel overbodig zijn geworden, bij de afwikkeling van het treurspel, zei Brand, zodra de beide vrienden weer op straat kwamen.

— Minder dan ooit, antwoordde Raffles. Ik ben wel degelijk van plan ter plaatse aanwezig te zijn, om mij met eigen ogen te overtuigen, dat alles goed gaat.

— Maar veronderstel, dat Wilson ondanks alles wegblijft?

— Wel, dan zullen wij gewoon naar andere middelen moeten uitzien, om hem te dwingen zijn schuilplaats te verlaten en zich aan ons te vertonen. Ik ben nu eenmaal hier en ik blijf hier, totdat ik mijn doel bereikt heb.

De beide vrienden riepen nu een auto aan, die hen tot aan het begin van de Een en twintigste Straat bracht, waar zij de auto wegstuur-

den en lopend verder gingen, langzaam slenterend, als toeristen, die alle tijd hebben en zich beslist niet hoeven te haasten.

Zo bereikten zij het politiebureau, een tamelijk groot gebouw, ingebouwd tussen de andere huizen, en dat er alleen van verschilde door de grote toegangsdeur, het rode nummer daarboven geschilderd, en de agenten, die wat aan de deur stonden te luieren, of op de kleine bank ernaast naar het verkeer zaten te kijken.

De Een en twintigste Straat is ongeveer twee en twintig meter breed, en zo recht als een liniaal over haar hele lengte.

Zij heeft een groot aantal zijstraten, die haar rechthoekig snijden, ongeveer een twintigtal van Broadway tot aan Birds Walk.

De straat heeft heel veel winkelhuisen, en voor het overige voor het merendeel woonhuizen van de kleine burgerman en van goeude arbeiders.

Raffles had dit alles met een oogopslag opgenomen, terwijl de beide vrienden langzaam langs het politiebureau drentelden.

Toen zij er een meter of vijftig voorbij waren, begon Raffles:

— Men zou, wanneer men zich verdekt opstelde, achter een raam van een van de huizen tegenover het politiebureau, en wanneer men een tamelijk goed schutter was, niet veel moeite hebben om iemand neer te leggen, die van de deur van het politiebureau naar een wachtende auto wordt vervoerd.

— Dat zou voor de agent, die de rol van de vrouw moet spelen, noodlottige gevolgen kunnen hebben, riep Brand verschrikt uit.

— Ik zal dan ook de commissaris telefonisch meedelen, dat hij een oogje in het zeil moet houden en de huizen aan de overkant zorgvuldig

laat bewaken, maar natuurlijk zonder dat het in het oog loopt, want Wilson is een erg achterdochtig man, die bij het minste teken van onraad weer in zijn hol zou kruipen. En laten wij nu maar eens terug gaan. Daarginds is een tramhalte, waar wij wel een tijdje kunnen stilstaan, zonder dat het opvalt.

De twee mannen liepen tot aan de halte, die schuin tegenover het politiebureau lag, en stonden daar stil, terwijl zij hun blikken op het gebouw gevestigd hielden.

Er liepen een paar agenten in en uit, en de beide vrienden stonden er nog nauwelijks een paar minuten, of zij zagen dat er een kerel werd binnen gebracht, die nauwelijks op zijn benen kon staan.

Raffles schudde glimlachend het hoofd. Hij wist maar al te goed, dat zo'n toneeltje, dat in iedere stad mogelijk was, nooit in New York vertoond wordt. Er wordt daar genoeg gedronken, maar nooit in het openbaar.

— Een spion, zei hij droogjes, toen de man verdwenen was. Een spion van Wilson, wees daar maar zeker van. Die kerel moet zeker proberen uit te vinden, waar Ella ergens opgesloten zit. Wacht een ogenblikje, ik ga opbellen.

Raffles verdween opnieuw in een drugstore, om vijf minuten later met een vergenoegd gezicht terug te keren.

— Ik geloof, dat ik goed gedaan heb, die commissaris nog eens lastig te vallen, zei hij zachtjes. Men houdt een dronkaard nooit zo lang vast, en men zou die schurk zeker weer vóór middernacht op vrije voeten hebben gesteld, met volle vrijheid om aan Wilson te gaan vertellen, wat hij ontdekt had.

— En wat gebeurt er nu?

— Wel, men zal de man ook laten gaan. Maar er is al voor een valse

Ella Manoury gezorgd ; een piepjong agentje, die veel lol in de zaak heeft en die zijn rol zeker voortreffelijk zal spelen. De overigen hebben instructie gekregen om de zogenaamde dronkaard op een dwaalspoor te brengen, en als de man weggaat, zal hij heel precies op de hoogte zijn van de cel, waar de arme vrouw opgesloten heet te zijn. Het is een heel gunstige cel, tenminste voor onze partij. Zij ligt aan de achterzijde van het politiebureau en kijkt uit op een ruime binnenplaats aan alle kanten omgeven door hoge muren, die echter voor een paar goede klimmers geen gevaar zullen opleveren. Waarschijnlijk zullen de schurken het doen voorkomen, alsof zij de gevangene komen bevrijden, zij zullen het getraliede raam van buiten af gemakkelijk kunnen bereiken, en eenmaal buiten is de vrouw natuurlijk verloren ; desnoods schieten zij haar door het raam neer.

— Je praat er nog al licht over, Edward, riep Charles verschrikt. En de agent die binnen is ? Wat moet daarmee ?

— Hij zal op het laatste ogenblik vervangen worden door... een pop, beste kerel, en niet het minste gevaar lopen. Hij moet echter zijn rol spelen, omdat de gevangenen eenmaal per dag op de binnenplaats gelucht worden onder toezicht van gewapende agenten, en er zullen wel handlangers van Wilson in de buurt zijn, die dit zien, om niet te spreken van de zogenaamde dronkaard.

— En als die kerel haar tijdens het luchten overvalt en neersteekt ?

— Men heeft hem al gefouilleerd, hij had alleen een ploertendoder bij zich, en die is hem natuurlijk afgenomen, trouwens ik weet ook niet of Wilson hier in New York wel

mannen zou vinden, bereid, om voor hem naar de elektrische stoel te wandelen.

— En wij, wat doen wij ?

— Wel, wij treden voorlopig als toeschouwers op, bereid om in te grijpen, zodra dit wenselijk mocht worden, en de politie ondanks alles aan het kortste eind blijkt te trekken. En ga nu maar mee, Charles, want het wordt tijd om te gaan eten, en ik geloof niet, dat wij hier verder nog iets te doen hebben. Maar ga eens mee naar de achterkant van het gebouw, misschien valt daar wel iets te ontdekken.

De twee mannen gingen een zijstraat in, en liepen deze langzaam door, waarbij zij ook de hoge muur van de binnenplaats passeerden, die achter het bureau gelegen was, maar zij zagen niets anders dan een paar verdachte typen, die in deze stille straat rondsletterden.

Zij keerden weer naar de Een en twintigste straat terug, namen daar een auto en lieten zich naar het Sheraton-hotel terugbrengen, waar zij in de grote eetzaal, na zich te hebben verkleed, dineerden.

Raffles was in een prima stemming, en zelden had Brand hem zo geestig horen vertellen over zaken, die met het complot van die avond absoluut niets te maken hadden.

Het liep reeds tegen half tien, toen Raffles eindelijk opstond, en zacht tegen Brand zei :

— Kom mee, het wordt tijd. Wij zullen ons een beetje moeten vermommen, om zo weinig mogelijk op te vallen in de buurt. Het ogenblik om te handelen is aangebroken, kerel, want als niet alle voortekenen ons bedriegen, dan knabbelt de muis op dit ogenblik aan het spek.

HOOFDSTUK VI

HET EINDE VAN EEN MISDADIGER

Het was bijna elf uur in de avond, toen Raffles, Brand en Henderson, onkenbaar vermomd als passagierende zeelieden, de Een en twintigste Straat bereikten, en deze langzaam inslenterden.

De straat was helder verlicht; veel lichtreclames brandden nog en de voorgevels van de bioscopen en een paar kleine schouwburgen, waar revues gegeven werden, schitterden van licht.

Het was nog tamelijk druk in deze straat, maar toch zou het niet lang duren of de schouwburgen en bioscopen werden gesloten, de lichtreclames zouden uitgaan en dan zou het hier tamelijk donker en stil worden.

Niets aan het politiebureau verried, zoals Raffles tot zijn plezier zag, dat men daar op zijn hoede was en dat de val behoorlijk was opgesteld.

Boven de deur, die net als overdag openstond, brandde nu een grote, rode lantaarn en voor de deur stonden een paar agenten te praten.

De beide mannen posteerden zich een stukje verder, terwijl Henderson de opdracht kreeg de achterkant van het politiebureau eens te gaan verkennen.

Raffles en Brand stonden daar nog geen tien minuten of in de deur van het gebouw verscheen een man, die zij direkt herkenden; het was de dronkaard van die middag.

Een stoere agent van politie liet hem uit en maakte het gebaar, alsof hij de dronkenlap een schop wilde toedienen onder die plek van zijn

lichaam, dat daarvoor het best geschikt is, waarop de man haastig, de vuist tegen de agent schuddend, benen maakte en al gauw tussen de voorbijgangers, die nu de verschillende gelegenheden begonnen te verlaten, verdween.

— Nu gaat hij rapport uitbrengen, zei Raffles zacht. Wij hebben dus zeker nog wel enige uren de tijd.

Een ogenblik zwegen de beide mannen en toen begon Brand:

— Weet je wat wij missen, Edward?

— Een goede sigaret, beste kerel. Ik heb vergeten ze bij mij te steken.

— Neem dan mijn koker, maar dat bedoelde ik niet. Ik meen, dat wij de beschikking moesten hebben over een snelle auto, want het lijkt mij waarschijnlijk, dat Wilson die ook wel zal hebben, en wat moeten wij doen als de man er in slaagt te ontsnappen?

— Je bent vandaag sterk in het maken van opmerkingen die hout snijden, Charles, zei Raffles goedkeurend. Wij moeten daar inderdaad rekening mee houden. Natuurlijk beschikt de politie over een auto, maar ik ken die voertuigen. Vóór men er een bij de hand heeft, is de misdadiger meestal al lang verdwenen. De zaak is, waar halen wij op dit uur van de avond hier in de buurt nog een snelle auto vandaan en waar moeten wij het ding laten.

— Wat dat betreft, kan ik je helpen; vanmiddag heb ik in een zijstraat, hier vlakbij een garage ontdekt, en op een van de grote ventsterruiten stond: «Dag en nacht

open ».

— Er naar toe, zei Raffles. Er zal hier wel ergens in de buurt een plek zijn, om het ding te parkeren.

— Geen tien passen hier vandaan is een grote garage van de brandweer, Edward.

— Maar mijn hemel, Charles, je hebt vandaag gewoon geniale ideeën, zei Raffles lachend. Het kon niet mooier. Wij zullen ons gewoon voordoen als detectives en men zal ons zeker wel toestaan, onze wagen daar tijdelijk neer te zetten en op het eerste teken kunnen wij weggrijpen. Kom snel mee. Henderson zal wel blijven wachten, totdat wij terug zijn.

Brand, die een kleur van plezier had gekregen bij Raffles' lofspraak, bracht hem snel naar de zijstraat, en zodra zij de hoek om waren, zag Raffles het grote verlichte reclamebord van de garage.

Zij liepen er haastig naar toe, maar plotseling rukte Raffles Brand bij de arm opzij, en trok hem in de schaduw van de huizen.

— Wat is er? vroeg de jongeman verschrikt.

— Kijk daar maar eens, daar komt onze dronkaard aan, en hij wandelt regelrecht op de garage af. Hij is zeker omgelopen om te telefoneren, en ik denk dat zij daar hun wagen gestald hebben.

— Je hebt gelijk, hij is het, fluisterde Brand.

De beide vrienden waren op dit ogenblik geen twintig stappen van de grote deur van de garage vandaan, waaruit een brede lichtbundel naar buiten stroomde.

En zo duidelijk alsof het dag was, zagen zij de zogenaamde dronkaard, een grote rode kerel, de garage binnen stappen, en op een van de chauffeurs toelopen, met wie hij begon te praten.

Hij liet een papiertje zien, dat er

uitzag als een parkeerregulering; de chauffeur liep langs de rijen wagens van verschillende soort, tot hij stilstond voor een grote, groengelakte wagen.

Met drie andere mannen duwde hij de wagen uit de rij, en bracht hem naar het brede middenpad, dat met grote vierkante tegels geplaveid was.

De rode man kroop achter het stuur en startte de motor.

Langzaam reed de wagen de garage uit, en aan de beweging van het stuur zag Raffles, dat de wagen hun kant zou uitkomen.

— Wacht een ogenblik op mij, fluisterde hij Brand toe.

De wagen had nog niet veel vaart toen hij de garage uitreed, en uit het donker sprong Raffles razendsnel te voorschijn en liep even met de auto mee.

Brand zag hem met de rechterhand een vlugge beweging maken, de auto loslaten, hem even nakijken en daarna weer terugkeren.

— Wat heb je gedaan? vroeg Brand nieuwsgierig, toen Raffles weer bij hem was.

— Een klein gaatje in de benzinetank geprikt, antwoordde Raffles lakoniek. Het kan altijd te pas komen. Het is niet groter dan een speldekop, maar over een paar uur zal er toch niet meer in de benzinetank over zijn, dan voldoende is om de wagens nog hoogstens tien of twintig kilometer te laten lopen.

— Uitstekend, mits de schurken het maar niet opmerken.

— Als zij het doen, ben ik een zet ten achter bij ons spel, en dat is alles, zei Raffles schouderophalend. Maar laten wij nu op onze beurt gaan zorgen voor een snelle wagen.

De twee vrienden stapten de garage binnen, en vroegen de eigenaar te spreken, een dikke man in hemdsmouwen, met een geweldig grote, zwarte sigaar in de hoek van zijn

mond, die daar wel vastgeschroefd leek.

Raffles nam de man een beetje terzijde en zei:

— Mijnheer, wij zijn detectives in particuliere dienst, en wij hebben voor deze nacht een snelle wagen nodig, de snelste in uw garage. Wij hebben die nodig om een paar dieven te vangen.

— Het kan mij niet schelen wie u bent, en ook niet wat u met de wagen doet, al zou u er regelrecht mee in de Hudson willen rijden, als u er maar voor betaalt, de huur en de garantiesom vooruit, zei de eigenaar lakoniek.

— Dat is zaken doen, zei Raffles glimlachend. Noem uw prijs, en ik zal betalen.

— Dertig dollar voor huur, duizend dollar garantie, antwoordde de garagehouder even kalm.

— Akkoord, als de wagen inderdaad goed is.

— Kom maar mee, dan kunt u hem zien.

De man bracht Raffles en Brand naar een afgelegen plekje van de reusachtige garage, waar een grote Amerikaanse sportwagen stond met een benzinetank, groot genoeg om de auto zonder bijvulling van brandstof van New York naar Chicago te brengen.

Raffles had dit alles met één oogopslag gezien.

Hij maakte de motorkap open, en toen hij de acht cylinders zag, glimlachte hij tevreden en sloot de kap weer.

Hij keek even naar de banden, haalde toen, zonder een woord te spreken, zijn portefeuille uit zijn zak, betaalde de huur en de garantiesom, liet zich een reçu geven op de naam Brown, zag toe dat de benzine-tank tot de rand werd gevuld, overtuigde zich nog even, dat er geen lek in was, en kroop achter het stuur

terwijl Brand naast hem ging zitten.

Een ogenblik later reed de wagen de garage uit, en Raffles wist binnen enkele sekonden, dat hij zich verzekerd had van een voortreffelijk voertuig, dat op een vlakke weg zeker een snelheid van honderdtachtig kilometer zou halen, als het nodig mocht zijn.

— Nu naar de brandweerkazerne, zei hij opgewekt. Tot dusverre gaat alles voortreffelijk. Ik geloof niet, dat ik bijzonder veel van de Yankees houd, maar zij hebben één goed ding, zij praten niet veel en weten wat zaken doen is.

Vijf minuten later wees Brand Raffles de geweldige hoge, brede deuren aan van de brandweerkazerne en nogmaals vijf minuten later had Raffles toestemming gekregen daar zijn wagen te mogen stallen, op een plek, waar hij niet in de weg stond en van de straat af onzichtbaar was.

Toen de twee mannen weer naar buiten kwamen, kon Raffles zich overtuigen, dat de brandweerpost nauwelijks tachtig stappen verwijderd lag van het politiebureau en daar schuin tegenover lag, een gelukkige omstandigheid, want het was nog steeds mogelijk dat zich handlangers van Wilson verstopt hadden in een van de huizen, recht tegenover het politiebureau en dus aan dezelfde kant van de straat als de brandweerkazerne.

De twee mannen vonden Henderson geduldig, hoewel een beetje ongerust op hen wachten.

— Iets bijzonders ontdekt, James? vroeg Brand.

— Niets, mijnheer Brand. De straat achter het bureau is zo verlaten als het Hogerhuis op een zondag.

— Dat kon ook bijna niet anders, zei Raffles. Het is nog te vroeg, de straten zijn nog te druk en Wilson

moet zeker nog wel een uur op zijn minst wachten.

— Waar zou die rode bandiet met zijn auto zijn heengegaan? vroeg Brand, nadat hij Henderson had verteld, wat er georganiseerd was.

— Vermoedelijk Wilson en zijn helpers gaan halen, antwoordde Raffles.

— Zou de commissaris zijn posten al hebben uitgezet?

— Dat heeft hij zeker gedaan, als hij een verstandig man is, want deed hij het nu, dan zou het misschien gezien worden. Je hoeft er niet aan te twifelen, of het politiebureau wordt op dit ogenblik al door spionnen van Wilson in het oog gehouden.

Brand had een blik op zijn horloge geworpen.

Het was kwart over twaalf.

De Een en twintigste straat was in een halve duisternis gedompeld, want de winkeliers hadden allang hun étalagelichten gedoofd en alle schouwburgen en bioscopen waren gesloten.

De drie mannen wachtten nog enige tijd, en om bij enen liepen zij behoedzaam, een voor een, naar de achterzijde van het politiebureau, want daar was het, dat de aanslag zou ondernomen worden, tenminste wanneer Wilson niet liever het ogenblik wilde afwachten, waarop Ella Manoury naar de gevangenis zou worden vervoerd.

Zij vatten post op enige afstand van de hoge muur in de brede portiek van een groot kantoorgebouw.

Hier konden zij zien, zonder zelf te worden ontdekt.

Maar na een kwartier al zou het Raffles blijken, dat Wilson er niet de man naar was om zonder de nodige voorzorgsmaatregelen te handelen.

Want plotseling stootte Brand hem aan en fluisterde zacht:

— Daar komt iemand aan; een agent is het niet. Kijk maar, die zwarte gedaante daarginds.

Raffles tuurde een ogenblik in de duisternis, en antwoordde toen:

— Je hebt gelijk, het is zeker een spion, die in opdracht heeft de portieken te onderzoeken, om zich te overtuigen, dat daar niemand staat.

— Wil ik de kerel eens even aanspreken, Mylord? vroeg Henderson, terwijl hij zijn geweldige vingers tot vuisten balde, als om de aard van het te voeren gesprek duidelijk te maken.

— Geen denken aan, James, antwoordde Raffles. Laat mij maar eens begaan.

Raffles stak de hand in zijn zak, nam er een eigenaardig gevormd pistool uit, dat bij het afgaan haast geen lawaai maakt.

— Wil je de kerel neerschieten? vroeg Brand fluisterend.

— Ik zal hem niet doden; er zit op dit luchtpistool een stalen pluimpje, dat de man alleen zal schrammen, maar hem onmiddellijk bewusteloos zal maken. Dan slepen wij hem hierheen, en hij is onschadelijk.

Intussen was de donkere gedaante sluipend tot op een afstand van twintig passen genaderd, en zijn ogen schenen de duisternis te willen doorboren.

Plotseling stond hij stil; hij scheen iets gezien te hebben in het brede portiek.

Snel bracht hij de hand naar de mond, maar Raffles had zijn pistool al opgeheven en de trekker overgehaald.

Er klonk een geluid, dat veel op het ontkurken van een kleine fles leek, en op hetzelfde ogenblik zakte de gestalte in elkaar en bleef roerloos liggen.

— Ga hem eens halen, James, beval Raffles.

Met een paar stappen was de reus

bij de kerel, en zonder enige moeite sleepte hij hem naar het portiek, waar hij hem in een hoek liet liggen.

Raffles liep op de man toe, en zag dat hij een nikkelen fluitje nog in de vingers geklemd had.

— Het was tijd, zoals je ziet, zei hij lakoniek. Deze man blijft op zijn minst zes uren in die toestand, en dan ontwaakt hij uit zichzelf, waarschijnlijk met wat schele hoofdpijn, maar zonder andere nadelige gevolgen. Om hem hoeven wij ons dus geen zorgen meer te maken.

De drie mannen besteedden nu weer al hun aandacht aan de hoge muur, en een half uur later werd hun geduld beloond.

Eerst hoorden zij in de verte het gedempte geluid van een auto, dat langzaam scheen te naderen en toen ophield.

Daarna gebeurde er enige tijd niets, maar ineens doemde er een viertal gedaanten uit het donker op, waarvan er een 'n voorwerp droeg, dat er uitzag als een korte ladder.

Het ding werd uitgeschoven, en voorzichtig tegen de muur gezet.

Henderson, die zijn woede en ongeduld bijna niet kon bedwingen, vroeg fluisterend :

— Waar wachten wij nog op, Mylord, om wat opruiming onder die boeven te houden ?

— Stil, James, antwoordde Raffles. Wij bemoeien ons helemaal niet met de zaak, heb ik al gezegd, tenzij het absoluut noodzakelijk mocht blijken.

— Zou Wilson er zelf niet bij zijn ? vroeg Brand bijna onhoorbaar.

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar spande zijn oog tot het uiterste in, om de duisternis te kunnen doorboren.

Toen greep hij Brand bij de arm, en de jongeman had bijna een kreet van pijn geslaakt, zo knelde hem de stalen greep van de gesplinterde vin-

gers.

— Hij is het, fluisterde Raffles hees. Ik zal...

Maar juist op dit ogenblik zag hij Wilson, vlug als een kat de stalen ladder opklimmen, en het volgende ogenblik was de bandiet over de rand van de muur verdwenen.

Twee van zijn helpers volgden hem, terwijl de vierde man aan de voet van de ladder bleef staan.

De ogen van Raffles schitterden, en hij haalde diep adem.

— De muis is in de val gelopen, en deze keer zal hij zijn lot wel niet ontlopen, fluisterde hij.

— Zouden wij die kerel bij die ladder niet kunnen overvallen ? vroeg Brand, bij wie de spanning ten top was gestegen.

— Onmogelijk, antwoordde Raffles. Hij is te ver van ons af, en wij moeten de straat oversteken. Vóór wij bij hem zouden zijn, kan hij op ons vuren en of hij ons raakt of niet, in ieder geval waarschuwt hij door het schot zijn medeplichtigen; en wat kunnen mij, alles wel beschouwd, die kerels schelen. Het is mij om Wilson te doen, en om niemand anders. Hij is nu al op de binnenplaats en het drama zal zich binnen enkele minuten wel voltrokken hebben.

Juist op dit ogenblik klonken er snel achter elkaar drie revolverschoten.

Nauwelijks had de man aan de voet van de ladder dit gehoord, of hij bracht een fluitje aan de mond, en direkt klonk een, tot op verre afstand hoorbaar snerpend gefluit.

Onmiddellijk daarop klonk op enige afstand het geluid van de ronkende motor.

— Snel, snel, Charles, haal de auto, riep Raffles, ten proef aan een opwinding, die hem anders vreemd was. Wij moeten beletten, dat hij ons nog op het laatste ogenblik ont-

snapt. Haast je. Wij zullen je tegemoet lopen, zodra wij weten wat hier gebeurd is, en je door een licht-signaal waarschuwen waar wij zijn.

Zo snel zijn voeten hem dragen wilden, holde Brand weg, om de auto uit de brandweerkazerne te gaan halen.

En intussen werd het geraas van de motor snel duidelijker, tot er een groot, log lichaam naderde in de duisternis.

Het was een auto, waarvan de beide stadlichten maar een spaarzaam licht verspreidden, waarschijnlijk om de wagen zo min mogelijk in het oog te doen vallen.

De man, die nog altijd de wacht hield bij de ladder, was er snel opgeklommen en keek nu over de muur op de binnenplaats, om te zien wat zich daar afspeelde.

Raffles en Henderson zagen, hoe hij zijn revolver trok en mikte.

Maar vóór de bandiet de trekker kon overhalen, had Raffles hem een kogel toegezonden, die de man in de dij raakte, zodat hij met een gebrul van pijn en woede van de ladder tuimelde.

Maar inmiddels vertoonde zich een gestalte op de muur, die er net op was geklommen, komende van de binnenplaats.

Dadelijk had Raffles hem herkend, ondanks de duisternis; het was zijn doodsvijand... het was Erle Wilson.

Vóór hij nog had kunnen vuren, had de schurk zich met een katachtige behendigheid van de ladder laten glijden.

De bestuurder van de auto had hem ook al gezien en kwam nog verder met zijn wagen, terwijl Wilson het voertuig tegemoet liep.

Het volgende ogenblik was deze in de auto gesprongen, die dadelijk wegreed, en Raffles en Henderson, die midden op straat stonden, moes-

ten snel opzij springen, om niet onder de wielen te komen.

De wagen suisde snel voorbij, maar toch niet zo snel, of de twee doodsvijanden hadden elkaar herkend, en beiden schoten tegelijk.

Maar de twee schoten misten allebei hun doel; de auto reed voorbij, sloeg de hoek van de straat om en reed blijkbaar naar de Een en twintigste straat, die een grote snelheid veroorloofde.

Raffles bracht zijn signaalfluit aan de mond, en luid klonk het sein door de stille nacht. Brand zou het beslist horen.

Ja, daar klonk het antwoord al met de claxon; het was hoog tijd.

Raffles en Henderson renden op het geluid af en even later zagen zij de sportwagen.

Raffles wuifde met de hand, Brand reed hen tegemoet en Raffles en Henderson wipten, zonder het portier te openen, in de lage wagen.

— Daar gaan zij! schreeuwde Henderson, op een punt in de verte wijzend, dat zich snel verwijderde.

— Hem na, Charles, beval Raffles, die de tanden opeengeklemd had. Wij moeten hem inhalen, kost wat kost.

Het duurde niet lang of het bleek, dat de sportwagen op de auto van Wilson won, ofschoon ook deze heel snel moest zijn.

Na een half uur was de grens van de wereldstad bereikt, en slechts vijftig meter scheidden nu de beide auto's.

Raffles richtte de blik naar de grond; op het gladde wegdek, waarop nu de sportwagen voortstormde, was duidelijk een heel dun spoor te zien; het was de benzine, die gestadig uit het benzinereservoir van Wilson's auto druppelde.

— Wij zullen hem inhalen, mompelde Raffles, de vuisten ballend, al zou ik er zelf het leven bij inschie-

ten.

De auto's waren nu zo dicht bij elkaar, dat duidelijk te zien viel, hoe Wilson de man met het rode haar, die de auto uit de garage had gehaald, tot grote spoed scheen aan te zetten.

Men naderde nu de spoorweg, die hier tweemaal de weg kruist, en op dit punt tamelijk steil steeg.

De twee auto's waren al de eerste overweg gepasseerd, die niet, zoals in Europa, spoorbomen hadden.

Wilson had zich in de auto opgericht en vuurde tweemaal op Raffles, zonder hem te treffen, wat ook bijna onmogelijk was wegens het slingeren van beide wagens.

Daar kwam de tweede overweg in het zicht.

En tegelijkertijd klonk op enige afstand een gillend gefluit; het was de nachttrein van Chicago naar New York, die in razende vaart over de glinsterende rails stormde.

Onwillekeurig remde Brand af.

Maar de auto van Wilson stormde maar door.

Steeds duidelijker klonk het oorverdovend geraas, door de voortjagende trein veroorzaakt, waarvan de lichten nu zichtbaar waren.

Nu had de auto van Wilson de overweg bereikt, en het volgend ogenblik reed hij op de rails...

Hoewel Brand uit alle macht remde, daar hij wel voorzag, niet vóór

de trein de overweg te kunnen oversteken, schoof de wagen met gebloekte wielen nog zover voort, dat hij nauwelijks tien meter voor de overweg stil stond.

Dàar naderde de trein, en de lantaarns van de lokomotief schitterden als de ogen van een reusachtig monster.

En... de auto van Wilson stond stil midden op de spoorbaan; de benzine was tot de laatste druppel op.

Boven het geraas van de trein uit klonken twee gillende kreten van doodsangst en ontzetting.

Wilson stond rechtop in de auto, blijkbaar in een poging om er uit te springen.

Maar hij was een sekonde te laat...

De trein kwam aanstormen en het leek, alsof de geweldige machine zich op de auto stortte.

Een vreselijk gekraak klonk... tot op honderd meter afstand werden de versplinterde delen van de auto weggeslingerd.

Toen was alles voorbij...

Raffles en Brand staarden elkaar een ogenblik als verstomd aan.

Toen zei de Grote Onbekende zacht:

— Zo moest het eindigen; een hogere macht heeft uitspraak gedaan over een monster in mensengedaante.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

JACHT OP ELLA

11 Spannende Oorlogsboeken
VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :